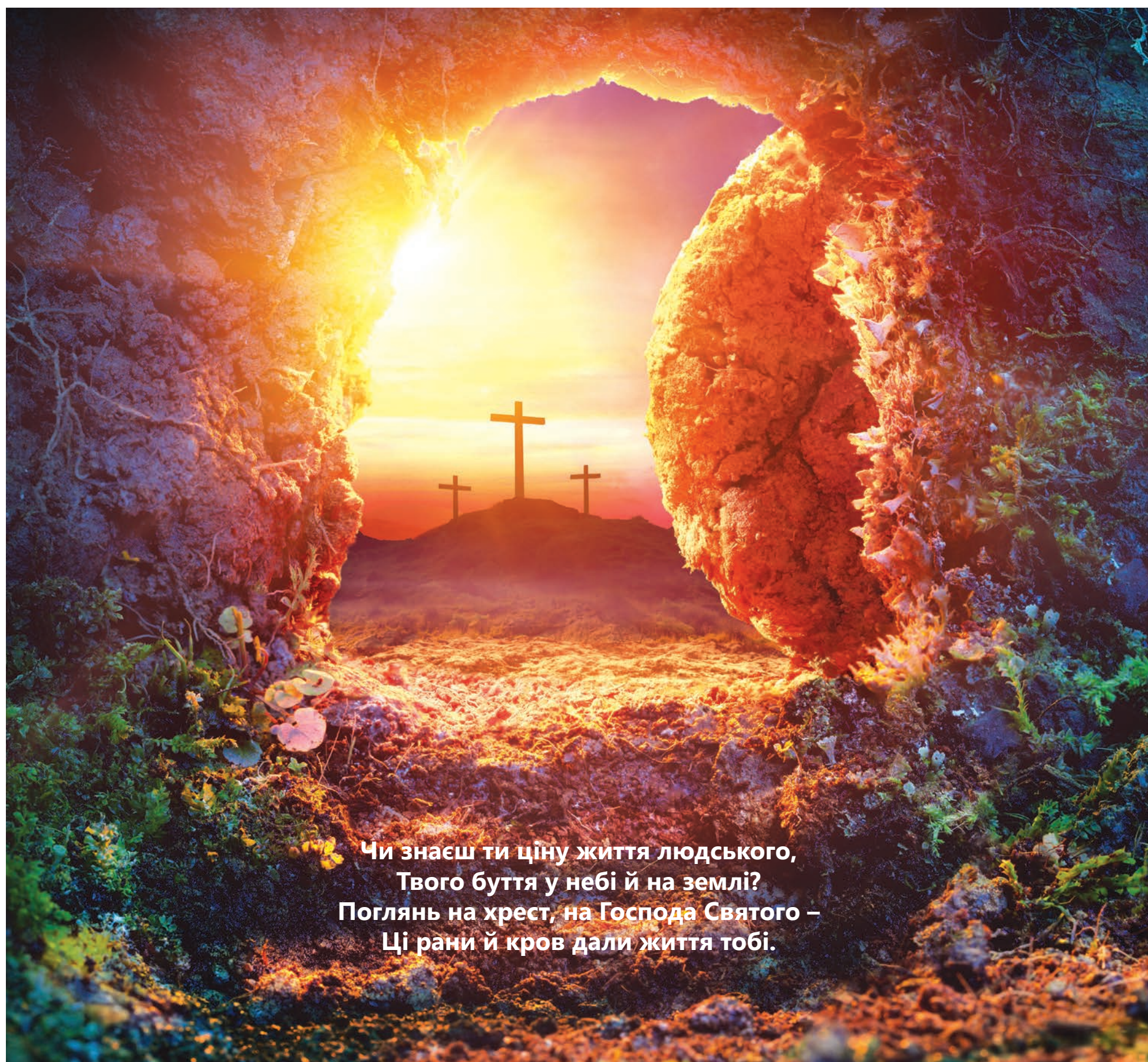

ВІЧНИЙ СКАРБ

Чи знаєш ти ціну життя людського,
Твого буття у небі й на землі?
Поглянь на хрест, на Господа Святого –
Ці рани й кров дали життя тобі.

ЧОМУ ІСУС
ОБМИВ ЇМ НОГИ?

3

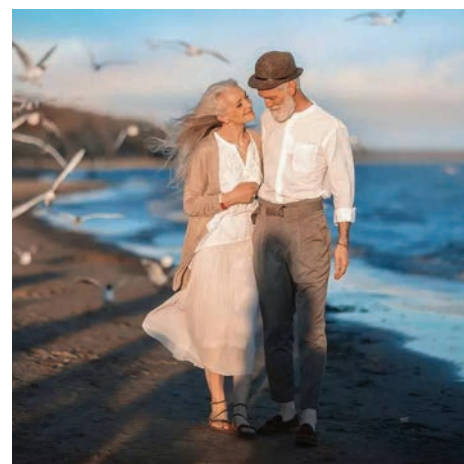
ГОРА
ВИПРОБУВАНЬ

5

ІРЖАВЕ
ЗОЛОТО

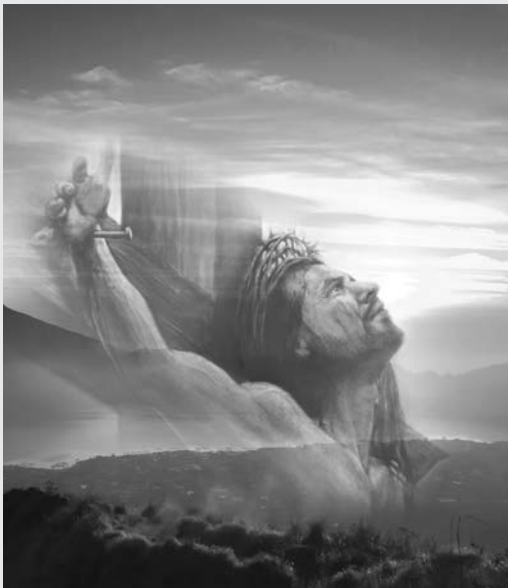
9

УСВІДОМЛЕНИЙ
КРОК

10

ЗА ТЕБЕ ВІН ПІШОВ НА ХРЕСТ

Христа Ісуса увінчали терном,
Зневажили за милість й доброту.
Над Господом бичі сичали ревно
І рвали плоть, вщент рвали плоть святу.

За тебе Він, за тебе, друже мій,
Пішов на хрест, на невимовні муки.
Тобі протягує у круговерті днів
Свої пробиті на Голгофі руки.

Ти знаєш все, ти розумієш все –
Біжи до рук простягнутих Месії,
Бо день, що йде, суди Землі несе –
Він забере і милості, й надії.

Ти знаєш все, ти розумієш все.
Вхопись за руки зранені Христові.
Ще милість є, ще милосердя є,
Ще ллється світло Божої любові.

Ісус терпів: ні докору, ні крику.
Ніс хрест важкий, щоб розп'яли на нім.
І Він молився, Суций з первовіку:
«Прости, Мій Отче, їм, прости, Мій Отче, їм».

Він кров пролив на тім страшнім хрестові,
Став Жертвою, став Хлібом для святих,
Воскрес й вознісся в Небеса любові,
А скоро забере і нас на них.

Василь Мартинюк

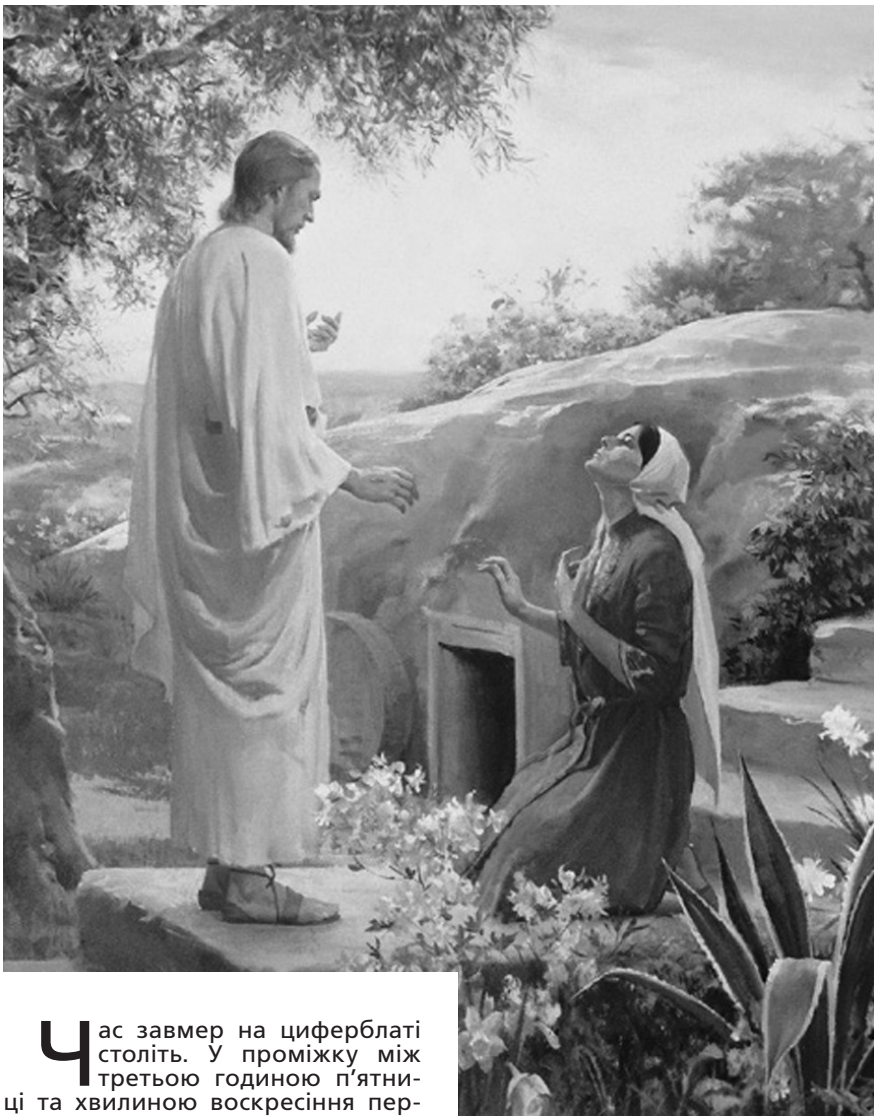
Холодок предрассветный в саду... Тишина...
Рано женщины масти ко гробу несут
Иисуса помазать. Но дума одна:
Сторожа Его гроб день и ночь стерегут.
Тихо-тихо идут... Видят, словно во сне,
Отвалил кто-то камень и ангел сидит,
Света молнии ярче, белее, чем снег.

Взор горит, голос грома подобно звучит:
«Он воскрес! Он ожил! Иисуса здесь нет!»
Страх на миг мироносицам души сковал.
Как же так? Но ведь верно, Он Сам говорил.
Разве мы не слышали? «Воскресну», – сказал.
Ей, воскрес Он! Воистину мертвый ожил!
Слава Богу! Он смертию смерть победил!

Вера Кушнир

ЖИТТЯ З'ЯВИЛОСЯ!

Час завмер на циферблаті століть. У проміжку між третьою годиною п'ятниці та хвилиною воскресіння першого дня тижня – могильна тиша. Здавалося, весь світ знову перетворився на царство тіней...

Руки Христа, пронизані цвяхами, тепер спокійно лежать, оповиті полотном. Його натружені ноги знайшли спокій у гробниці Йосипа з Ариматеї.

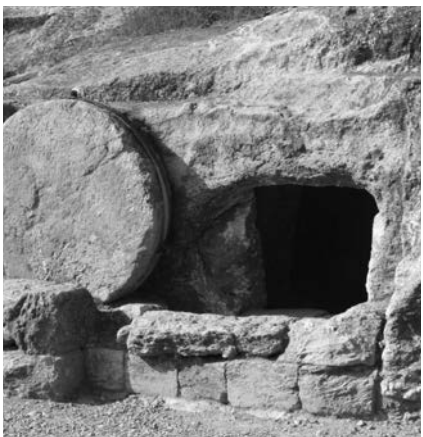
Сюди, на планету смерті, прийшло Життя. Як маестро відкриває рояль, так і руки Христа доторкнулися до клавіш буття крихітної планети Земля – і зазвучала симфонія Життя...

Радісний спів на весільному бенкеті в Кані Галилейській; ситі й задоволені п'ять тисяч людей, яких Ісус нагодував п'ятьма хлібами та двома рибками; щаслива вдова з Наїна – смерть не змогла відібрати в неї сина; сліпі, які прозріли від дотику Його рук; глухі, які почули звуки життя, і першим з них був голос Спасителя; Нагірна проповідь, кожне слово якої підіймало з попелу розбиті людські душі – так Він переповнив наш мертвий світ своїм Життям. Усе це здійснювалося в піднебесся як прославлення вічної любові Бога до людини...

Тридцять три з половиною роки пробуджений від сну світ грав і співав...

Та ось пролунав останній акорд, рояль закритий, Маестро лежить у могилі. Аби Він більше не грав, Його руки прибили двома цвяхами до хреста, а неймовірний тягар наших гріхів зупинив Його любляче серце.

Світ знову занурився в пітьму. Мовчазні пагорби, вікна будинків,

за якими живуть хтивість і нудьга, біль людських сердець, жахи війни, пролита кров, похоронні процесії – і сльози, сльози, сльози...

Тільки одне німе запитання повисло в тиші: «Чи є в нас надія?».

Усе життя Ісуса Христа на Землі було спрямоване на момент Його смерті. Як заведена пружина в годиннику готова розпрямитися, запускаючи рух цілого механізму, так і в смерті Христа План спасіння досяг свого апогею.

Тепер із цієї вершини завдяки воскресінню Христа засяє маяк надії. Його промені осяють усю Землю, досягаючи найвіддаленіших куточків планети. Та що ще важливіше: вони досягнуть глибин людського серця. Знову залунає по всій Землі й у серці людини музика життя.

Послухаймо, як лунає перший акорд, описаний у Євангелії від Матвія 28:1-6: «Після суботнього вечора, як розвиднялося першого дня тижня, прийшла Марія Магдалина й інша Марія, щоб навідатися до гробу. І ось стався великий землетрус, бо Господній ангел, зійшовши з неба, підійшов і відкотив камінь від отвору гробниці та сів на ньому. Був же його вигляд, мов блискавка, а його одяг – білий, мов сніг... Ангел озвався і сказав жінкам: Не бійтеся, бо знаю, що ви шукаєте Ісуса розп'ятого! Нема Його тут, бо Він воскрес, як сказав. Ідіть подивіться на місце, де Він лежав».

Так була знищена друга, вічна смерть, адже її перемогло Життя. Важкий камінь, привалений до гробниці, і полотно для поховання не могли втримати Царя життя. Пролежавши три дні в крижаних обіймах смерті, Він переміг її, подарувавши всім людям надію на вічне життя.

Це був світлий ранок Пасхи. Сяйво сонця на сході забарвлює небосхил. Темрява ночі втікає на захід, здається, назавжди. З пітьмою ми прощаємося без жалю. Адже ми – «сини світла», а не темряви.

Ісус виходить з могили. Я бачу світло, яке випромінює Його оновлене тіло. Блиск цей затьмарює навіть ранкові промені сонця. Він

іде по траві, омитій росою. Знову лунає музика Життя. Її звуки наповнюють змістом людське буття. Відтепер і довіку не змовкне ця мелодія любові. Вона підійматиме з праху людські душі, підносячи їх в інше життя. Світло Життя осяє кожне спрагле серце, і пісня, яка звучить у ньому, відгукнеться луною в багатьох серцях.

Тут, у саду, відбувається перша зустріч Христа після воскресіння. Марія Магдалина, наче уві сні, блукає садом. Її життя знову втратило сенс. Цей стан так нагадує той, у якому вона перебувала до зустрічі з Ісусом. Те життя було схоже на жакхливий сон. Проте, зустрівши Христа, вона доторкнулася до Життя. У її пам'яті назавжди залишився той день, коли вона помазала миром Його ноги й обтерла їх своїм волоссям. Живий Христос став для неї єдиною надією в усьому світі. Того ранку, приготувавши пахощі та миро для Його тіла, жінки знайшли гробницю порожньою. Усі пішли, а Марія залишилася...

Перед очима посудина з пахощами. Щоправда, там більше сліз, ніж алое та мира. Сльози затуманюють зір.

«Жінко, чого ти плачеш? Кого шукаєш?» (Івана 20:15). Марія обернулася: «Невже садівник? Може, він знає, де тіло її улюбленого Господа?».

«Маріє!» – покликав Ісус, і жінка відразу впізнала Його. Серце від радості ледь не вирвалося з її грудей. «Невже Він воскрес тільки заради мене? Чому я першою побачила Його? Не Петро, не Андрій, не Яків, не Іван... І навіть не Марія, Його матір. А я, найбільша грішниця».

Багато що залишається для нас таємницею Боговідкриття. Іду і я садом свого життя й у своєму смертельному горі зустрічаю цей світлий погляд Воскреслого. Він кличе мене від смерті до життя. Марія першою того Пасхального ранку пішла за Ним. Підуй і я, бо не бачу сенсу буття без Нього, мого Господа та Спасителя.

Мій дорогий читачу, ходімо разом з нами. Наш шлях пролягає в захмарну далечінь безмежного океану Вічності. Свято Пасхи для християн, які подорожують до оселі свого Небесного Отця, – це не просто один день у році, проведений за святковим столом або в молитовних роздумах. Кожна хвилина життя, кожен наш подих, кожне сказане слово й усмішка на нашому обличчі – це продовження Пасхального ранку нашого життя.

Наша Пасха – Христос, за нас принесений у жертву, Христос, воскреслий із мертвих. Христос – Життя наше. Без Нього беззмістовне саме наше існування в цьому світі.

«А це було написано, щоб ви повірили, що Ісус є Христос, Син Божий, і щоб вірячи, життя мали ви в Його Ім'я» (Івана 20:31).

Шукайте це Життя, бо Життя з'явилося!

Василь Костюк

ЧОМУ ІСУС ОБМИВ ЇМ НОГИ? -

Багато митців зображало на своїх полотнах Христа, Котрий обмиває ноги Своїм учням. А є картини, де, наприклад, змальований Петро, який сперечається з Ісусом, не дозволяючи Йому зробити це. Те саме відбувається й сьогодні в більшості церков. Практику обмивання ніг відкидають як анахронізм з огляду на культурний контекст (порушення особистого простору) або незручності. Наші традиції значно відрізняються від тих, що були за днів Христа, коли після ходьби запиленними дорогами обмивання ніг вважали необхідністю. Чи має сенс цей обряд у сучасному охайному й добре одягненому суспільстві? Щоб відповісти на це запитання, ми повинні з'ясувати, що зробив Ісус тоді й чому.

У ВЕРХНІЙ СВІТЛИЦІ

Що зробив Христос у верхній світлиці та що Він сказав про важливість і значення обмивання ніг? Відповідь знаходимо в 13-му розділі Євангелія від Івана. (Зауважте, що Іван не описав інші аспекти останньої Вечері, як це зробили Матвій, Марко та Лука: див. Матв. 26:17-30; Марка 14:12-26; Луки 22:7-20). У першому вірші Іван вказує на причину: «Перед святом Пасхи Ісус, знаючи, що настала Його година перейти з цього світу до Отця, виявив любов до Своїх, – тих, що в світі, – до кінця полюбив їх». Узявши на Себе роль відсутнього слуги, який мав виконати цей обряд, Ісус показав учням, наскільки Він любить їх. Господь Неба взяв на Себе принизливі обов'язки слуги. Його вчинок свідчив

про любов і смирення, з якими Він не вдовзі мав піти на хрест, щоб спасти людство. Неможливо досягти сенсу обряду обмивання ніг, не усвідомивши любові Спасителя.

«Ісус, знаючи, що все дав Йому Отець в руки і що від Бога вийшов та до Бога йде, встав з вечері, зняв одяг і, взявши рушника, підперезався. Потім налив води до мивальниці й почав мити ноги учням і обтирати рушником, котрим був підперезаний» (вірш 3-5).

Учні побачили в Учителеві виконавця ролі слуги. Христос показав, що в серцях Його послідовників не має бути місця для гордості. Смирення – відмітна риса християнина. «Знову й знову запевняю вас, що раб не більший від свого пана, як і посланець не більший від того, хто послав його» (вірш 16). Ці слова були докором для учнів, які незадовго до того сперечалися, хто ж буде більшим у Божому Царстві.

Ось Ісус дійшов до Петра. Завжди діючи без зволікання й не зовсім розуміючи, що відбувається, Петро вигукє, що Ісус ніколи не обмие його ніг. Тоді Христос пояснює йому: «Якщо не вмию тебе, не матимеш частки зі Мною» (вірш 8).

Обряд обмивання ніг показав усьому людству, що вічна безмежна любов Ісуса веде людину до очищення, яке можливе тільки через Христа. Це також допомагає нам усвідомити необхідність перемоги над гордістю та розумілістю, яким немає місця в житті справжнього послідовника Ісуса.

Тепер Петро впадає в іншу крайність, благаючи Господа обмити не тільки його ноги, але й руки та голову (див. вірш 9). Христос вказує на значення обмивання ніг: воно нагадує нам про Його велику жертву на хресті й закарбовує назавжди те, Ким Він є і що Він зробив для нас.

А ЩО РОБИТИ СЬОГОДНІ?

Чи існує сьогодні необхідність обмивати ноги одне одному? Чи цей обряд – лише пережиток минулого з доброю повчальною вісткою?

Ісус каже: «Чи ви знаєте, що Я зробив вам? Ви називаєте Мене Вчителем і Господом, і добре ви кажете, бо Я Ним є. Отже, якщо Я, Господь і Учитель, помив ваші ноги, то й ви повинні мити ноги один одному. Бо Я дав вам приклад, щоб і ви робили так, як Я зробив вам» (вірші 12-15). Отже, таке повеління дав Сам Ісус, хоч багато хто сьогодні його ігнорує, мовляв, часи змінилися. Та хай там як, ці слова Христа є істинними й сьогодні.

Церкви, які й досі дотримуються цього звичаю, ставляться до нього як до невід'ємної частини служіння Причастя. Ісус не залишив нам веління, як часто ми повинні проводити

служіння Причастя й обмивання ніг. Проте щоразу, беручи участь в обряді, ми показуємо нашу потребу в смиренні, згадуємо про велику любов Ісуса до Своїх учнів і до нас. Чому ж ми маємо ігнорувати слова Христа та благословення, які отримуємо, наслідуючи Його приклад?

Беручи участь в обряді обмивання ніг, ми засвідчуємо своє бажання беззастережно слідувати за Ісусом. Я радше відкладу вбік свої суєтні думки про труднощі, проігнорую звичаї та обряди своєї культури, але виконаю дане Христом повеління. Служіння обмивання ніг принесло мені багато благословень. Воно може стати благословенням і для вас.

Гарольд Харкер

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

Стародавній обряд

Обряд обмивання ніг був встановлений значно раніше XX століття, коли Папа Римський уперше обмив ноги своїм наближеним. Августин згадував про нього приблизно 400 року н. е., а Тертуліан, християнський письменник II ст., писав про нього у своїх творах. Учні виконували цей обряд ще в I ст. Пізніше, в епоху Середньовіччя, обмивання ніг практикували альбігойці в Південній Франції та вальденси в Італії. За часів Реформації меноніти, гусити та деякі громади баптистів теж дотримувалися цього звичаю. Деякі протестантські церкви, зокрема адвентисти сьомого дня, виконують обряд обмивання ніг і сьогодні перед служінням Причастя.

Шановний абоненте! На вашому рахунку багато радості, миру, любові. Послуга дійсна не обмежений час. Однак пильнуйте й моліться. Поповніть рахунок терпінням, вірою, миром, милосердям. Додаткову інформацію шукайте у Святому Письмі або телефонуйте: Єрем. 33:3. Бог каже: «Покликуй до Мене – і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш».

- Не краса вирішує, кого ми любимо, а любов вирішує, кого ми вважаємо красивим.

- Вами керує той, хто вас злить.

- Ніколи не засуджуйте людину, доки не пройдете довгий шлях у її черевиках.

- Є люди затишні, як дім. Обіймаєш їх і розумієш: я вдома.

- Миритися першим – це не приниження, а найшляхетніша риса людини.

- Цей світ – як стрибок з десятиго поверху без парашута: свобода, політ, адреналін... Проте недовго.

- Молитва має бути першою реакцією, а не останньою надією.

- Бог не зможе благословити ваші кроки, якщо ви не переставляєте ніг.

Господь учил нас быть добрей. Он часто говорил: «Друзья, Что сделаете для людей, То это будет для Меня».

Своих всем сердцем возлюбил, Пред ними преклонил колени, Им мои пыльные омыл, Гордыни не было и тени.

Голгофа – там Его любовь На смерть пошла ради людей, Невинная пролилась кровь, Омыв позор земных страстей.

И вздрогнула от мук Земля, И белый свет померк от боли. Он на кресте, душой скорбя, Молил Отца о нашей доле.

Прости их всех за унижение, За недоверие сердец, Прости за каждый миг мученья, За смерть Мою прости, Отец.

Христос молил, а кровь святая Текла с Голгофского креста, И душам, жаждущим покоя, Несла пронзенная рука.

О, человек! Великий Бог Тебе открыл спасенья путь. Ответь любовью на любовь, Христову Жертву не забудь.

Прими Ее с благодареньем, Святыню в сердце сохрани И за великий Дар спасенья Христа душой благодари!

Лидия Давыдова

ЯК НАВЧИТИСЯ БУТИ ЗАДОВОЛЕНИМ СОБОЮ ТА ЖИТТЯМ

Хто з нас може з упевненістю заявити, що задоволений життям і цілком щасливий? Напевно, одиниці. Щоденні клопоти поглинають нас, і на переосмислення буття залишається не так багато часу. Іноді, щоб упоратися із запланованою роботою, доводиться докладати чимало зусиль і навіть змушувати себе, сподіваючись у вихідні відновити витрачену енергію приємним відпочинком. Проте замість задоволення праця часом приносить утому та розчарування.

А ви помічали, наскільки діти простіше та позитивніше сприймають будь-які зміни в житті? Вони не бояться мати смішний вигляд, оскільки люблять усе, до чого торкаються, і кожна їхня дія керується бажанням досягнути, зрозуміти, бути щасливим.

Та коли діти дорослішають, їхній інтерес до всього нового поступово згасає. З'являються егоїзм і бажання уникнути відповідальності перед близькими як у фінансовому, так і моральному плані. Вони стають байдужими. Момент, коли зникає їхня безпосередність і позитивне ставлення до життя, визначити складно. Однак рано чи пізно з'являється почуття незадоволеності. Як стати по-справжньому щасливим, сповненим оптимізму та задоволеним життям, власним прикладом надихаючи довколишніх, близьких і рідних?

Ось кілька порад, які дозволяють інакше поглянути на звичайні труднощі:

- цінуйте кожну мить, шукайте в усьому позитив і живіть сьогоднішнім днем;
- дякуйте Богові за можливість бути у вирі подій, серед близьких людей, дружного колективу та добрих сусідів;
- помічайте дрібниці: яскравий сонячний промінчик, що пробивається крізь щільну фіранку, ласкавий погляд чоловіка чи дружини, вільне місце в громадському транспорті в годину пік і багато іншого;
- приділіть трохи часу для аналізу неприємної ситуації та причин невдоволення життям. Прийміть усе, як є, і налаштуйтеся на краще;
- припиніть скаржитися на обставини; світ не зміниться, сонце не засяє яскравіше, а в товаристві життєрадісної людини завжди приємно всім;

- пам'ятайте, що ви – індивідуальність, не порівнюйте себе з іншими, радійте своїй неповторності;
- фінансове становище не змінить вашого внутрішнього стану, навчіться задовольнятися малим;
- співчуйте людям. Нові цікаві знайомства допоможуть уникнути самотності й розвіють сумні думки;
- обирайте те, що вам подобається найбільше. Відкиньте осуд, умовності та недовіру.

ДЕЯКІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

А тепер – конкретні дії.

1. Напади гніву в конфліктних ситуаціях треба гасити. Можливо, усе не так страшно, як здається на перший погляд. Як кажуть: «Ранок покаже». Прокинувшись уранці, ви відчуєте, що проблема не така вже й гостра й цілком можливо її залагодити. Запам'ятайте: виплескуючи свій негатив на близьких, можна ненароком поранити кохану людину незаслуженими образами.

2. Розкішні речі, якими люди намагаються оточити себе, через деякий час створюють проблеми. Престижні машини, модний гардероб, дорогі меблі спочатку приносять вам задоволення, підживлюючи почуття власної значущості. Та згодом ви розумієте: усе це обмежує ваш простір. Якісний догляд забирає вільні хвилини, а вічна жіноча стурбованість зовнішнім виглядом викликає роздратування через постійне невдоволення собою.

Перегляньте свої речі й позбудьтеся зайвого, залишаючи тільки життєво необхідне. І ви відразу відчуєте полегшення та душевний комфорт.

3. Знайдіть улюблене заняття, яке вас захоплюватиме й розвиватиме. Щирий інтерес до нього здатний покращити працездатність. Швидкий відчутний результат у поєднанні з порцією корисної та ефективної інформації підвищить вашу ерудицію та якість стосунків. Надихаючись новими відкриттями, ви, без сумніву, залишитеся задоволеними й захочете досягти успіху в обраній галузі. Розкажіть друзям про своє хобі, обміняйтеся думками та дізнавайтеся новини.

4. Немає особливої потреби у вічній гонимості за ідеалом. Погоджуючись на мінімум, задовольняючись малим, ви зможете насолодитися життям без обтяжливих кредитів і регулярних виплат. А нова модель телефону завдяки розвитку технологій уже за півроку легко перетвориться на звичайну й доступну іграшку. Поспіх тільки збільшить витрати. Звичайно, якщо покупка підвищить ваш дохід і полегшить умови праці, виділіть на неї певну суму з бюджету, але не на шкоду особистим потребам.

5. Приділяйте час для відпочинку – роздумів чи просто розслаблення. Приймаючи гарячу ванну, послуховавши улюблену музику, погортавши цікаву книгу, ви відволічетесь від повсякденної роботи й відпочинете. Гармонія із самим собою – це відчуття свободи в поведінці. Наявність простору, у якому постійно відбуваються зміни, – прекрасний спосіб розкритися.

МАЛЕНЬКІ СЕКРЕТИ ВЕЛИКИХ ДОСЯГНЕНЬ

Усе починається з малого, а саме зі спроб бути простішими та природнішими. Нова вподобана справа стає схожою на дитячу гру, яка захоплює новизною. З головою занурюючись у досі незвідане для вас заняття, будьте задоволені будь-яким результатом, не вимагаючи ідеалу.

Праця заради грошей призводить до морального виснаження. Висунувши на перший план людський чинник і бажання допомогти ближньому, ви отримаєте величезне задоволення від роботи й покажете приклад такої рідкісної сьогодні якості, як безкорисливість.

Вигадайте нові ідеї, спрямовані на подолання незвіданого шляху. Ніколи не бійтеся помилитися, а труднощі навчайтеся долати самотійно.

Намагайтеся відчувати задоволення від життя й бути терплячими. Не помічайте недовіри, уципливих зауважень на вашу адресу. Завзято прямуйте до бажаної мети. Немає сенсу шкодувати про якусь дію чи бездіяльність. Головна цінність – досвід, який дарує визначеність. Саме досвід дозволяє інтенсивніше розвивати здібності,

і невдовзі ваше оточення із захопленням помітить у вас нові таланти та досягнення.

Щодня піднімайтеся на новий щабель, будьте задоволені тим, що відбувається, і прагніть до вершини. Не відволікайтеся на погані настрої чи негативні емоції. Смуток і радість завжди йдуть поруч. Це не привід відмовитися від великих задумів.

Не беріть на себе багато. Виберіть одну справу, яка приносить відчуття задоволення й відповідає вашому внутрішньому стану. Зосередьте свою увагу на конкретних планах і обґрунтованих передумовах, доведіть справу до кінця, а потім переходьте до іншої. Мозок прагне відчуття завершеності.

Опановуйте нові знання. Це підвищить ваш професійний рівень. Набуті навички закріпляться практикою, що дозволить вам стати компетентними та грамотними. Не зупиняйтеся на досягнутому. Постійно вдосконалюйте свої здібності та втілюйте у життя плани.

ПІСЛЯМОВА

Щоб стати щасливим, необов'язково мати надприродні здібності. Звичайні маленькі радощі в тісному сімейному колі, улюблені розваги та досягні цілі привносять до емоційного досвіду великих мандрівників, які вивчають інші країни та народи. Емоція, настрої – величина непостійна. Як виміряти задоволення життям, що обмежене фінансовими рамками, щоденними обов'язками та побутовими проблемами? Радіти маленьким перемогам, любити близьких і пам'ятати про те, що ніщо не цінується вище, ніж подароване нам Богом життя. *«Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості»* (Прип. 17:22).

НЕ РАСПИНАЙ!

Не распинай Христа, не распинай!
Над ним уже ругались и глумились.
Ты окажи Ему такую милость –
Не распинай Христа, не распинай.

Когда устал от всех переживаний,
В тебе огонь любви едва горит
И ты поник под гнетом испытаний –
Иди к Голгофе и смотри, смотри!

Там наш Господь, истерзанный, избитый,
Страданий чаша льется через край.
Но на тебя надеется Спаситель.
Не распинай Христа, не распинай.

Венец терновый иглами изранил
Высокое и светлое чело.
А от гвоздей как обжигают раны,
И болью душу всю разорвало!

Идя по трудным жизненным дорогам,
Ты о Голгофе чаще вспоминай.
И сердцем вновь соприкоснешься с Богом.
Не распинай Христа, не распинай.

Тогда померкнут все твои страдания,
И ты поймешь величие Христа.
Живые слезы, слезы покаянья,
Прольются у Голгофского креста.

Вот Жертва за тебя, она святая,
Всем существом, всей сутью ей внимай.
Горит закат... Христа уже снимают.
Но ты Его опять не распинай!

Лариса Сенцова

ГОРА ВИПРОБУВАНЬ

Найдивовижніше відкриття, яке залишилося в моїй пам'яті, я отримала через природу. Бог промовляв до мене через Своє творіння.

Я дуже люблю гори, вони завжди здавалися мені величними та прекрасними. У моїй країні гір немає, але я мріяла в них побувати, й одного разу моя мрія здійснилася. Я гостювала у своїх віруючих друзів, які й узяти мене із собою в гори. Ми довго йшли стежиною, яка звивалася то вгору, то вниз. Оскільки мої провідники були місцевими, вони рухалися швидко й легко, а мені було досить важко. Повітря в горах таке чисте, що аж паморочилося в голові, і я ледь встигала їх наздоганяти.

Ми піднялися вже досить високо, але попереду був дуже крутий підйом. Я спробувала залізти, але зірвалася й упала. Знесилена, я сіла й сказала: «Друзі, ви йдіть далі, а я вас почекаю тут. Більше не можу, немає сили». Вони відповіли: «Залишилися останні три кілометри. Зберися!». Друзі вмовили мене. Я встала, помолилася: «Боже, поможи!», зібралася із силами й пішла. Крок за кроком здійснювалася вгору, руки й ноги вже тремтіли, а дорога здавалася

нескінченною. Останній поворот – і ось ми вийшли на скелю, з якої я побачила... океан! Унизу – прірва, в океані – острови, довкола – скелясті гори, горизонт далеко-далеко... Цей неймовірний пейзаж не описати словами. Ноги не слухалися мене, я з подивом і захопленням сіла й промовила: «Господи, яка краса!». У мене забракло слів...

Невдовзі я поїхала із цього гірського куточка додому, і в мене почалися випробування. Здавалося, що з кожним днем вони тільки посилювалися. «Вам випало лише людське випробування. Та вірний Бог не допустить, щоб ви випробовувалися понад міру, але при випробуванні дасть і вихід, аби ви могли його витримати» (1 Кор. 10:13). Я згадувала те, що Господь відкрив мені в горах, і говорила: «Так, Господи, я вірю, що після цих великих випробувань Ти поблагословиш мене так, що я навіть не можу собі уявити!». Це давало мені сили жити, вірити, надіятися й любити.

Саме на тій скелі Господь звернувся до мого серця: «Ось так і в твоєму житті – вгору-вниз, вгору-вниз. Та коли з'яляться великі труднощі, знай: після них ти отримаєш велике благословення. Адже щоб побачити веселку, необхідно

пережити дощ». Я дуже довго роздумувала над цими словами. Справді, похід у гори чимось нагадує життя християнина: ти підіймаєшся, падаєш, але знову встаєш і йдеш вгору, до бажаної мети... І ніколи не знаєш, що чекає на тебе за наступним поворотом долі.

Ірина Антонова

ШТОРМ І ДЕРЕВО

У дитинстві я з жалем спостерігав, як сильний вітер розгойдує та гне дерева. Іноді я бачив їх, повалених бурею та вирваних з корінням. І я вважав, що вітер – ворог усіх дерев.

Пізніше доводилося чути, нібито буря сприяє зміцненню кореневої системи дерев, дозволяє поліпшити доступ кисню до коренів і струсити

відмерлі частини крони. А якщо перевести це в духовну площину?

На мій погляд, не всім деревам буря приносить користь. Щоб звалити ялину, достатньо невеликого шторму. Чому? Та тому що ялини не пускають своє коріння в глибину. Воно переважно розростається вище у родючому шарі ґрунту. Образно кажучи, ялина обрала собі легший шлях для забезпечення поживними речовинами – ґрунт, у якому не треба докладати багато зусиль, щоб отримати хороше живлення. Та оскільки її коріння неглибоке, то й опора в неї слабка. Ялина впаде навіть за порівняно невеликої бурі.

Інші ж дерева буря зміцнює, тому що вони своїм корінням проросли глибоко в тверді шари ґрунту, як-от: пальма. Такі дерева, наскільки б сильним не був ураган, гнуться до землі, але не падають. І варто вітрові вщухнути, як їхня зелена, пишна й красива крона знову ховає у своїй тіні втомлених подорожніх.

Так і християни, які схожі на могутні ялини, але не вкорінені у Святому Письмі, віра яких ґрунтується на емоціях, на практиці нестійкі, легко піддаються спокусі та сумнівним віровченням, сліпо слідує за лідерами, а стикаючись із гоніннями та проблемами, швидко слабнуть і падають.

Для християнина, який пильнує, досліджує Біблію та знаходить у ній

відповіді на свої запитання, віра стає джерелом сили для подолання труднощів. Якщо він постійно спілкується з Богом через молитву, то навіть у складні моменти життя не впадає в розпач, а під час випробувань загартовується, удосконалюється. Він вистає у будь-яку бурю, як дуб, що виріс на скелі, як будинок, зведений на камені.

«Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує! І він буде, як дерево, над водним потоком посажене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, – і все, що він чинить, – щаститься йому! Не так ті безбожні, – вони як солома, що вітер її розвіває! Ось тому-то не встоять безбожні на суді, ані грішники у зборі праведних, – дорогу-бо праведних знає Господь, а дорога безбожних загине!» (Псал. 1).

Михайло Романович

- Бережіть стосунки, інакше берегтимете спогади.

- Батькам злитися на дитину під час покарання – те саме, що лікарю сердитися на хворого під час операції.

- Дружба схожа на книгу: пишеться роками, а згоріти може за секунду.

- «Побачу – повірю», – сказала людина. «Повіриш – побачиш», – сказав Бог.

- Ніколи не ігноруйте того, хто найбільше дбає про вас. Адже одного прекрасного дня ви можете прокинутися й зрозуміти, що втратили Місяць, рахуючи зірки.

- Ми не отримуємо того, чого хочемо, доки не будемо вдячні за те, що маємо.

- Хочу, щоб у моїх рідних було стільки щастя, скільки може витримати їхнє серце.

- Людина ніколи не повинна соромитися визнавати свої помилки, бо в такий спосіб вона визнає те, що сьогодні мудріша, ніж була вчора.

- Добрі слова сказати нескладно, але їхнє відлуння довго живе в людських серцях.

- Уміє пережити ту мить, коли здається, що вже все втрачено.

- Хороші друзі дістаються тому, хто сам уміє бути хорошим другом.

- Ніколи не занепадайте духом і не давайте робити це іншим.

- Немає такої сварки, яка була б важливішою за дружбу.

- Бог дав вам обличчя, але вам обирати його вираз.

- Кидаючи в людину бруд, пам'ятайте: до неї він може не долетіти, а на ваших руках залишиться.

- Чим більше Бога всередині, тим більше щастя зовні.

- Душа наклепника має язик із трьома жалами, бо вражає і себе, і того, хто слухає, і того, на кого звели наклеп.

Нет, не гвозди держали Тебя на кресте,
А любовь неземная, святая.
Я душой принимаю страдания те
И себя на кресте распинаю.

О Господь, мое сердце не может вместить,
И мой разум не может понять,
Как Ты мог прегрешения наши простить,
Как позволил Себя распинать.

Мне так стыдно, и больно, и горько, Господь,
Даже глаз я не смею поднять,
Когда вижу, как жалкая мерзкая плоть
Все стремится Тебя распинать.

И порой, утопая в мирской суете,
Я соломинку веры хватаю.
Нет, не гвозди держали Тебя на кресте,
А любовь неземная, святая.

Людмила Владимировна

ГЕФСИМАНСКИЙ САД

Мерцаньем звезд далеких безразлично
Был поворот дороги озарен.
Дорога шла вокруг горы Масличной,
Внизу под нею протекал Кедрон.

Лужайка обрывалась с половины.
За нею начинался Млечный Путь.
Седые серебристые маслины
Пытались вдаль по воздуху шагнуть.

В конце был чей-то сад, надел земельный.
Учеников оставив за стеной,
Он им сказал: «Душа скорбит смертельно,
Побудьте здесь и бодрствуйте со Мной».

Он отказался без противоборства,
Как от вещей, полученных взаимы,
От всемогущества и чудотворства
И был теперь, как смертные, как мы.

Ночная даль теперь казалась краем
Уничтоженья и небытия.
Простор Вселенной был необитаем,
И только сад был местом для житья.

И, глядя в эти черные провалы,
Пустые, без начала и конца,
Чтоб эта чаша смерти миновала,
В поту кровавом Он молил Отца.

Смягчив молитвой смертную истому,
Он вышел за ограду. На земле
Ученики, осиленные дремой,
Валялись в придорожном ковыле.

Он разбудил их: «Вас Господь сподобил
Жить в дни Мои, вы ж разлеглись, как пласт.
Час Сына Человеческого пробил.
Он в руки грешников Себя предаст».

И лишь сказал, неведомо откуда
Толпа рабов и скопище бродяг,
Огни, мечи и впереди – Иуда
С предательским лобзаньем на устах.

Петр дал мечом отпор головорезам
И уху одному из них отсек.
Но слышит: «Спор нельзя решать железом,
Вложи свой меч на место, человек.

Неужто тьмы крылатых легионов
Отец не снарядил бы Мне сюда?
И волоска тогда на Мне не тронув,
Враги рассеялись бы без следа.

Но книга жизни подошла к странице,
Которая дороже всех святынь.
Сейчас должно написанное сбыться,
Пускай же сбудется оно. Аминь.

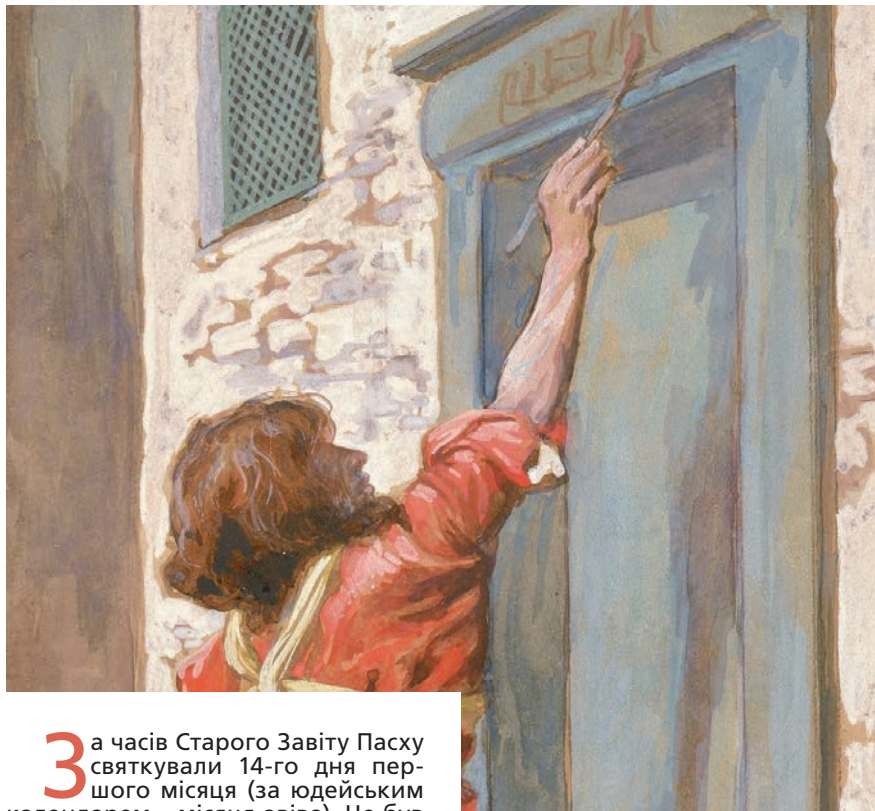
Ты видишь, ход веков подобен притче
И может загореться на ходу.
Во имя страшного ее величья
Я в добровольных муках в гроб сойду.

Я в гроб сойду и в третий день восстану,
И, как сплавляют по реке плоты,
Ко Мне на суд, как баржи каравана,
Столетия поплывут из темноты».

Борис Пастернак

ІСТОРІЯ ТА СИМВОЛИ СВЯТА ПАСХИ

За часів Старого Завіту Пасху святкували 14-го дня першого місяця (за юдейським календарем – місяця авіва). Це був час збору врожаю й початок нового року. Особливі події в історії ізраїльського народу зробили цей місяць першим у році. Слово «Пасха» означає «перескочити й не зачепити», або «пройти й не доторкнутися». Трохи дивна назва для свята, чи не так? Яка ж його історія?

ВИХІД З ЄГИПТУ

Добігало кінець четверте століття перебування нащадків Авраама в єгипетській землі. Протягом останніх десятиліть демографічний ріст серед ізраїльтян занепокоїв керівників держави, які побачили загрозу в численному чужоземному народі, котрий проживав на території Єгипту. Відтоді юдеїв оголосили поза законом: їхнє потомство підлягало знищенню. Це був жаклиний час націоналізму та насильства. Ця епоха для ізраїльтян порівнюється в Біблії з перебуванням у залізній печі (див. П. Зак. 4:20).

Однак юдеї були нащадками обраних Богом людей: Авраама, Ісаака та Якова. Бог обіцяв своїм обранцям, що одного разу в найважчий момент життя їхніх нащадків Він втрутиться, щоб спасти та звільнити. Історія виходу з рабства пов'язана з пророком Мойсеєм, який, прийшовши від імені Яхве до фараона, багато разів повторив фразу: «Відпусти народ Мій» (Вих. 5:1). Проте в той час уся економіка Єгипту була побудована на використанні рабської праці, і фараон не відпустив юдеїв. Тоді одна за одною почали відбуватися трагічні події, які примушували фараона звільнити ізраїльтян. Останньою Божою карою, після якої юдеїв не просто відпустили, а навіть вигнали, було ураження всіх первістків у єгипетській землі.

СВЯТО ПАСХИ СТАРОГО ЗАВІТУ

«І сказав Господь до Мойсея й до Аарона в єгипетській краї, говорячи: „Оцей місяць для вас – початок місяців. Він вам перший між місяцями року. Скажіть усій ізраїльській громаді, говорячи: „У десятий день цього місяця нехай візьмуть собі кожного ягня за домом батьків, ягня на дім. А коли буде той дім замалий, щоб з'їсти ягня, то нехай візьме він і найближчий до його дому сусід його за числом душ. Кожен згідно з їдою своєю полічить на те ягня. Ягня у вас нехай буде без вади, самець, однорічний. Візьміть його з овець, а не з кіз. І нехай буде воно для вас пильноване аж до чотирнадцятого дня цього місяця. І заколе його цілий збір ізраїлевої громади на смерканні. І нехай візьмуть тієї крові, і нехай покроплять на обидва бокові одвірки, і на одвірок верхній у тих домах, що будуть їсти його в них. І нехай ідуть

тієї ночі те м'ясо, спечене на огні, та опрісноки. Нехай ідуть його на гірких травах. Не їте з нього сирового та вареного, звареного у воді, бо до їди тільки спечене на огні, голова його з голінками його та з нутром його. І не лишайте з нього нічого до ранку, а полишене з нього до ранку спаліть на огні. А їсти його будете так: стегна ваші підперезані, взуття ваше на ногах ваших, а палиця ваша в руці вашій, і будете ви їсти його в поспіху. Пасха це для Господа! І перейду Я тієї ночі в єгипетській краї, і повбиваю в єгипетській землі кожного перворідного від людини аж до скотини. А над усіма єгипетськими богами вчиню Я суд. Я – Господь! І буде та кров вам знаком на тих домах, що там ви, – і побачу ту кров, і ОБМИНУ ВАС. І не буде між вами згубної поразки, коли Я вбиватиму в єгипетській краї“» (Вих. 12:1-13).

Отже, зверніть увагу на виділену частину біблійного уривка. Це був вечір 14-го дня місяця авіва, коли юдеї різали ягнят і їхньою кров'ю мазали одвірки своїх будинків. Тієї ночі ангел-губитель пройшов по єгипетському краю й убив старшого сина в кожній родині. Він оминав лише ті будинки, які були позначені кров'ю пасхального агнця. Тієї ночі смерть відвідала кожного дім, але десь її жертвами стали непокірні Всевишньому люди, а десь замість людей помирало пасхальне ягня, дивлячись на кров якого, ангел-губитель проходив повз. А доки тривала ця ніч, пасхальне ягня з'їдали люди, одягнені в похідний одяг, адже Бог обіцяв, що вранці вони стануть вільними та зможуть піти. Це і є стародавня Пасха. Пасха – це коли загибель проходить повз.

ЧИ ПОТРІБНЕ СВЯТО ПАСХИ СУЧАСНІЙ ЛЮДИНІ?

Хтось запитає: «А як усе це стоїть у християнській Пасхи?». Безпосередньо. У давнину пасхальні ягнята символізували майбутню смерть Ісуса Христа. Апостол Павло у своєму Посланні написав: «Наша Пасха, Христос, за нас принесений у жертву» (1 Кор. 5:7). Кожен, хто живе на Землі, потребує звільнення. Рабство гріха та шкідливих звичок – це спадок від наших прабатьків Адама та Єви, які, виявивши непослух Богові, опинилися під владою лукавого й прирекли на втрату безсмертя весь людський рід. Згідно із законом, який існує у Всесвіті, кожен гріх має бути покараний смертю. Проте Божий Син Ісус Христос для того й приходив на Землю дві тисячі років тому, щоб принести в жертву Себе Самого й дати змогу уникнути покарання тим, хто вірою прийме Його

викупну жертву любові. Ісус помер, щоб відвернути від нас гнів Божий і дати нам життя. Біблія говорить: «Христос... помер за наші гріхи» (1 Кор. 15:3); «Бо й Христос один раз за гріхи постраждав... аби привести вас до Бога» (1 Петра 3:18).

СВЯТО ПАСХИ НОВОГО ЗАВІТУ

Ісуса Христа передали до рук Пилата саме того дня, коли люди заколювали пасхальних ягнят. «Наближалось свято Опрісноків, що зветься Пасхою... Він ще говорив, як з'явилася юрба і з нею той, що зветься Юдою, один із дванадцятьох; він ішов перед ними і наблизився до Ісуса, щоб поцілувати Його, бо дав їм цей знак: Кого поцілую, – Той і є» (Луки 22:1, 47).

Перед цими трагічними подіями Ісус Христос зібрав учнів на останню Вечерю, де замість старозавітного свята Пасхи встановив служіння, яке мало увічнити пам'ять про Його велику жертву. Для цього Він узяв хліб, «поблагословивши, переломив і сказав: Прийміть, споживайте, це – тіло Моє, що за вас ламається. Робіть це на спомин про Мене!» (1 Кор. 11:24). Хліб, який символізує Тіло Агнця Божого, Ісуса Христа, був прісним, оскільки будь-яка закваска в Біблії символізує гріх, а Христос безгрішний. Тому в дні святкування Пасхи за часів Старого Завіту в будинках юдеїв не було нічого квашеного – тільки прісний хліб і непреброджене вино. Дні ті називалися святом Опрісноків. На останній Вечері Ісус Христос підняв чашу з непребродженим виноградним соком і промовив: «Ця чаша – Новий Завіт у Моїй крові. Робіть це щоразу, коли будете пити, – на спомин про Мене!» (1 Кор. 11:25). Послідовники Ісуса Христа, спасенні завдяки Його смерті, приймають символ Його Тіла, як це відбувалося і з пасхальним агнцем у давнину, а випити вино, як і Кров закланого агнця, символізує Кров Спасителя, проливу за наші гріхи.

Пасха Старого Завіту, яку святкували 14-го авіва, втратила своє значення в момент Голгофської смерті Ісуса Христа, оскільки Він приніс досконалу жертву, яка може викупити гріхи всіх минулих і наступних поколінь людей. А Пасху Нового Завіту віруючі святкують щоразу, коли збираються на Причастя, щоб прийняти хліб і вино – символи Тіла та Крові Сина Божого, які Він віддав заради нашого спасіння. Згідно з біблійною постановою, це може відбуватися кілька разів на рік у будь-які дні: «Бо щоразу, як тільки будете їсти цей хліб і чашу цю пити, ви звіщаєте смерть Господа, аж поки Він прийде!» (1 Кор. 11:26).

Цей світ, який відступив від Бога, був приречений на загибель від судів Всевишнього. «Бо заплата за гріх – смерть» (Римл. 6:23). Однак Син Божий прийняв цю заплату на Себе, і наша загибель пройшла повз. Це і є Пасха.

Чи перебуваєте ви серед тих, чие життя омить Кров'ю Божого Агнця? Чи прийняли ви Його жертву?

Михайло Камінський

ТВ-програма на квітень (01.04 – 07.04)*

HOPE.UA

НЕДІЛЯ 1 квітня

07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я - одне життя
08:30 Дорогами християнства
09:10 Сложных текстов нет
09:30 Є проблема
10:00 Малюваки
10:40 Мозаїка батьківства
11:00 2Я - одне життя
12:00 Богослужіння
13:20 Народ Біблії: вчора, сьогодні, завтра
14:00 ЛоМастер
14:20 Музична скринька
15:00 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:20 Біблія продовжує говорити (сурдо)
16:00 Реформація.500
17:00 Сложных текстов нет
17:20 ДЖЕМ
18:10 Вопрос служителю Церкви
18:30 ...є Любов
19:00 Непростое состояние
19:30 Інша сторона
20:30 Рожеві окуляри
21:00 Вісті Надії: тиждень
21:40 Філософський камінь

ПОНЕДІЛОК 2 квітня

07:00 Ранок Надії
08:00 2Я - одне життя
09:00 Ранок Надії
10:00 Реформація.500
11:00 Ранок Надії
12:00 ...є Любов
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Сложных текстов нет
13:20 Вісті Надії: тиждень
14:00 Малюваки
14:20 ДЖЕМ
15:20 Інша сторона (сурдо)
16:00 Удивительные факты
17:00 Так промовляє Біблія
17:40 Сложных текстов нет
18:00 Реформація.500
19:00 Дивовижні відкриття
20:00 Познаєм истину
20:50 Пригоди Марка

21:00 Інша сторона
21:40 Філософський камінь
22:00 В контексті
23:00 Рожеві окуляри
23:20 Дорогами християнства

ВІВТОРОК 3 квітня

07:00 Ранок Надії
08:00 Познаєм истину
09:00 Ранок Надії
10:00 Рожеві окуляри
10:20 Дорогами християнства
11:00 Ранок Надії
12:00 Реформація.500
13:00 Є проблема
13:30 В гостях у Клиффа Гольдштейна
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 Інша сторона
15:00 2Я - одне життя (сурдо)
15:50 Вісті Надії: тиждень
16:30 В контексті
17:30 Дорогами християнства
18:20 Так промовляє Біблія
19:20 Рожеві окуляри
19:30 Помоліться за мене

20:20 Є проблема
20:50 Вечірні історії
21:00 2Я - одне життя
22:00 ...є Любов
22:30 Біблія продовжує говорити
23:00 Помоліться за мене

СЕРЕДА 4 квітня

07:00 Ранок Надії
08:00 В контексті
09:00 Ранок Надії
10:00 Помоліться за мене
11:00 Ранок Надії
12:00 Філософський камінь
12:20 Так промовляє Біблія
13:00 ДЖЕМ
14:00 ЧП+
14:10 Народ Біблії: вчора, сьогодні, завтра
14:50 Рожеві окуляри

15:10 Вопрос служителю Церкви (сурдо)
15:30 ...є Любов (сурдо)
16:00 Помоліться за мене
16:50 Сила одного
17:20 Вісті Надії: тиждень
18:00 В контексті
19:00 ЧП+
19:20 Філософський камінь
19:30 Счастье вопреки всему
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 Пригоди Марка
21:00 Дорогами християнства
21:40 Мозаїка батьківства
22:00 ДЖЕМ
23:00 Счастье вопреки всему

ЧЕТВЕР 5 квітня

07:00 Ранок Надії
08:20 Дорогами християнства
09:00 Ранок Надії
10:00 Інша сторона
10:40 Мозаїка батьківства
11:00 Ранок Надії
12:00 Народ Біблії: вчора, сьогодні, завтра
13:00 Біблія продовжує говорити
13:30 Малюваки
13:50 ЛоМастер
14:00 В контексті
15:00 Крах сатанинской империи (сурдо)
15:40 Сложных текстов нет (сурдо)
16:00 Вісті Надії: тиждень
16:40 Мозаїка батьківства
17:00 ...є Любов
17:30 Народ Біблії: вчора, сьогодні, завтра
18:10 Інша сторона
19:00 Є проблема
19:30 В контексті
20:30 Філософський камінь
20:50 Вечірні історії
21:10 Так промовляє Біблія
22:00 Удивительные факты
23:00 2Я - одне життя

П'ЯТНИЦЯ 6 квітня

07:00 Ранок Надії
08:00 Народ Біблії: вчора, сьогодні, завтра
08:40 Біблія свідчить
09:00 Ранок Надії
10:00 Дивовижні відкриття
11:00 Ранок Надії
12:00 Удивительные факты
13:00 Рожеві окуляри
13:20 Так промовляє Біблія
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 2Я - одне життя
15:10 Познаєм истину (сурдо)
16:00 ДЖЕМ
17:00 В контексті
18:00 Музична скринька
18:40 Інша сторона
19:30 Счастливой субботы
20:20 Філософський камінь
20:55 Пригоди Марка
21:00 Сложных текстов нет
21:20 2Я - одне життя
22:10 Познаєм истину
23:00 Счастливой субботы

СУБОТА 10 березня

07:00 2Я - одне життя
08:00 В контексті
09:00 Музична скринька
10:00 Познаєм истину
10:50 Народ Біблії: вчора, сьогодні, завтра
11:30 Богослужіння LIVE
13:00 Счастливой субботы
14:00 В контексті
15:00 Богослужіння
16:15 Сложных текстов нет
16:30 Інша сторона
17:10 ...є Любов
17:40 Філософський камінь
18:00 Так промовляє Біблія
18:40 Музична скринька
19:30 Дорогами християнства
20:10 Сила одного
20:50 Вечірні історії
21:00 Є проблема
21:30 Народ Біблії: вчора, сьогодні, завтра
22:10 Вісті Надії: тиждень
22:50 Інша сторона
23:30 Непростое состояние

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

В КАБ.МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

НА МОБ.ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безкоштовно по Україні
Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Запитання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

contact-hope

Вивчайте
Біблію
разом з нами online на сайті
bible.ua

«Ті, хто очікує»

Документальний фільм про адвентистів з інформаційним буклетом*

Їхня чисельність по всьому світу в більше ніж 200 країнах складає близько 25 млн людей та продовжує стрімко зростати з кожним роком. Вони вважають, що Біблія – це Слово Живого Бога та єдине джерело віри. Вони ведуть активну благодійну діяльність, надають великого значення фізичному та духовному здоров'ю. Чому ж вони називають себе «Ті, хто очікує»?

*Кількість екземплярів обмежена

1 DVD// Мова: укр./рос.

Замовити диски ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

АНГЕЛ-ДОНОР

Мій батько повернувся додому з війни 1945 року. У ті дні на всіх дорогах країни можна було зустріти таких самих солдатів, як мій батько. Вони поспішали додому, щоб зустрітися зі своїми сім'ями.

Проте для мого тата радість зустрічі з рідними була затьмарена горем. Мою бабусю поклали до лікарні через хворобу нирок. І хоч їй надали необхідну медичну допомогу, та для порятунку потрібно було негайно зробити переливання крові. Інакше, як повідомив лікар рідним, вона не доживе й до ранку.

Переливання виявилось проблематичним, тому що в моєї бабусі була рідкісна група крові – III з негативним резус-фактором. Наприкінці 40-х років ще не існувало банків крові, та й не було спеціальної служби її доставки. Усі члени нашої родини здали кров на аналіз, та, на жаль, потрібної групи ні в кого не виявилось. Надії не було, моя бабуся помирала. Батько зі сльозами на очах їхав з лікарні за рідними, аби ті попрощалися зі своєю матір'ю.

Виїхавши на трасу, він побачив солдата, який намагався зупинити машину. Убитому горем батькові хотілося проїхати повз, проте щось усередині змусило його натиснути на гальма й запросити незнайомця в автівку. Якийсь час вони їхали мовчки. Однак солдат, помітивши в очах мого батька сльози, поцікавився, що трапилось.

З боєм у голосі батько розповів незнайомцеві про хворобу матері, про необхідне переливання та про марні спроби знайти донора з III групою крові та негативним резус-фактором. Коли мій батько ще говорив, супутник дістав солдатський медальйон і простягнув йому. На медальйоні було зазначено «група крові III (-)». За кілька секунд машина батька вже мчала назад до лікарні.

Моя бабуся одужала й прожила ще 47 років. Ніхто в нашій сім'ї так і не зміг дізнатися імені того солдата. А мій батько досі роздумує над тим, чи був це звичайний рядовий чи ангел у військовій формі. Іноді ми навіть не підозрюємо про те, яким дивовижним чином Господь діє в нашому житті.

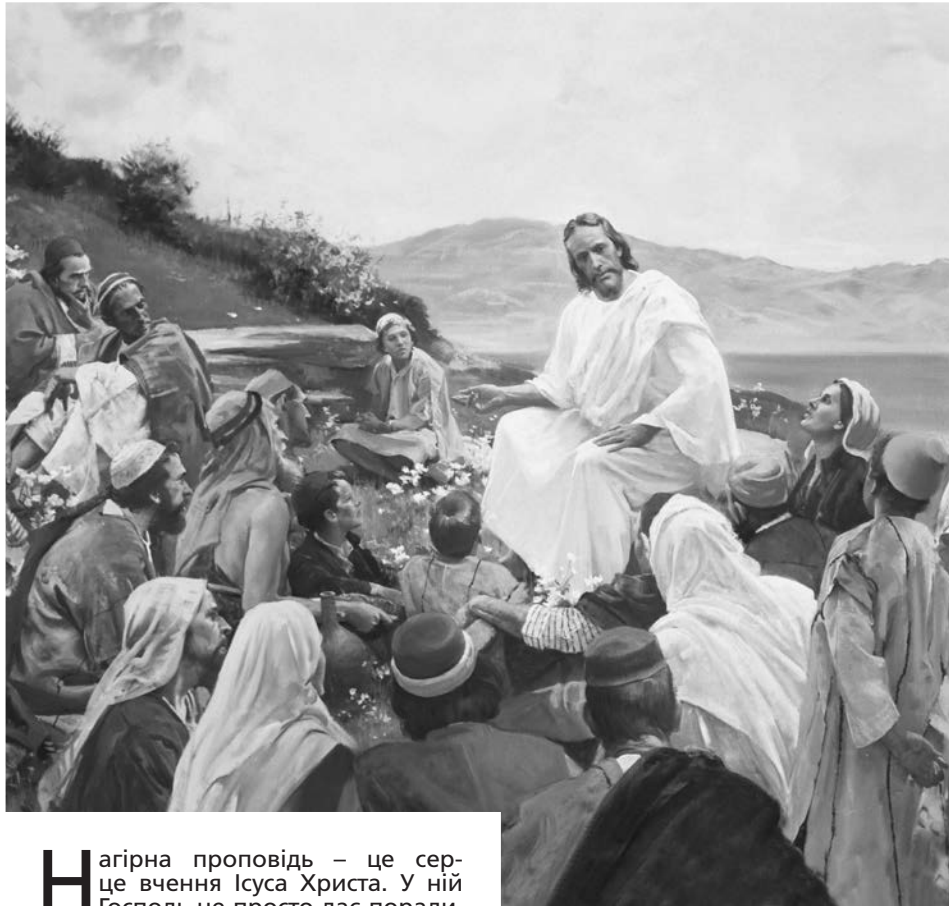
Его руки в крови, Его ноги в крови,
Он пришел рассказать нам о вечной любви...
Он за нас умирал и для нас Он воскрес,
Искупая грехи, Он прошел через крест.

Он прошел через боль и страданье, и вот –
Все две тысячи лет за Собою зовет.
Призывая к любви, в наше сердце стучит,
Но душа во грехах и неверии спит!

Пробудись и открой сердца тайную дверь,
И Иисуса впусти, и в спасенье поверь!

Н. Зендель

МАНІФЕСТ НЕНАСИЛЛЯ

Нагірна проповідь – це серце вчення Ісуса Христа. У ній Господь не просто дає поради, як жити, але й формує новий погляд на світосприйняття. Серед особливостей цієї проповіді важливе місце посідає так званий Маніфест ненасилля.

«Ви чули, що було сказано: Око за око і зуб за зуб. А Я кажу вам не противитися злу; але якщо тебе хто вдарить у твою праву щоку, підстав йому й другу. А тому, хто хоче з тобою судитися і забрати в тебе одяг, віддай йому і плаща. Якщо хто змусить тебе пройти одну версту, йди з ним дві. Тому, хто просить у тебе щось, дай; і від того, хто хоче в тебе позичити, не відвертайся. Ви чули, що було сказано: Люби ближнього свого і ненавидь свого ворога. А Я кажу вам: Любіть ваших ворогів, благословляйте тих, що проклинають вас, робіть добро тим, що ненавидять вас, і молись за тих, що кривдять і переслідують вас, щоб бути вам синами вашого Отця, що на небі, Який Своєму сонцю велить сходити над злими і над добрими та посилає дощ на праведних і на неправедних» (Матв. 5:38-45).

Напевно, жодні інші слова у вченні Ісуса так не надихали одних і не відштовхували інших, як ці: «Любіть ваших ворогів». Ідею не чинити опору злу насиллям Л. М. Толстой (1828-1910) вважав «питанням, яке поставлене самим життям перед усіма людьми й перед кожною мислячою людиною і вимагає свого розв'язання».

Російський філософ І. О. Ільїн (1883-1954), полемізуючи з Толстим на цю тему, навіть написав цілу книгу «О противлении злу силой» (1925), сама назва котрої свідчить про її зміст. Видатний російський філософ М. О. Бердяєв (1873-1948) висловив свою рішучу незгоду щодо поглядів останнього. У своїй статті «Кошмар злого добра» (1926) він рішуче розкритикував книгу Ільїна, котрий «зловживав християнством, православ'ям і Євангелієм. Виправдовувати смертний вирок євангельськими текстами – це блюзнірство».

Полеміка про те, чий погляд є моральним і яка етика правильніша, точиться дотепер. І це вже не новина й не причина для подиву, коли заповідь про любов до ближнього дедалі частіше й настирливіше люди підмінюють закликм ненависті, мстити та знищувати ворогів. Насилля не визнає жодних обмежень і не зупиняється перед перешкодами. Чим глибше суспільство поринає в прірву зла, тим ясніше й гучніше має лунає голос Боголюдини, Котра два тисячоліття тому стояла на схилі гори Блаженств.

ДВІ ЕТИКИ?

Утім, досліджуючи Євангеліє від Матвія, уважний читач наштовхується на серйозну проблему. Річ у тім, що вісім притч Христа із записаних Матвієм закінчуються сценами насилля. Це притчі про кукіль (Матв. 13:40-43); невід (13:47-50); прощення боргу (18:32-34); злих виноградарів (21:40, 41); весільну гостину (22:11-13); вірного й невірному рабів (24:48-51); таланти (25:28-30) та про суд над народами (25:44-46).

У цих притчах спільним є зображення кінця світу. Драматичні розв'язки в наведених уривках – це Божественна відплата, яка спіткає всіх, хто проігнорував Божу волю та свій обов'язок жити згідно з нею. Однак Божий суд наприкінці історії нашого Всесвіту – це не те саме, що християнська етика в щоденному житті. А тому це не дає підстави вважати, що існують дві етики: одна для щоденного життя (етика Ісуса), друга – для часу кінця (етика Отця). Політика подвійних стандартів не притаманна ані Отцеві, ані Його Синові. Ставити Творцеві оцінку за те, наскільки етичним є Його суд, – те саме, що глечикові оцінювати роботу гончаря. Не створило ще людство такої етичної системи, яка би перевершила Нагірну проповідь Ісуса в моральних судженнях. Тому можна дійти такого висновку: притчі Ісуса не вносять жодних поправок у Його Маніфест ненасилля, вони не закликають до насилля й не виправдовують його.

А тепер дозвольте поставити практичне запитання: як же сучасному християнину ставитися до повеління Ісуса підставити кривднику другу щоку? *«Якщо тебе хто вдарить у твою праву щоку, підстав йому й другу»* (Матв. 5:39).

ПРАВА ЩОКА І ДРУГА

Обличчя людини певною мірою отождоюють із самою людиною. Благословляючи, дивляться в лице. В обличчя кидають найуїдливіші слова, по лицю б'ють, коли хочуть принизити чи поквитатися.

Коли розлючений натовп бажав принизити Ісуса, одні плювали Йому в обличчя, інші били по лицю (див. Марка 14:65). Хоча це відбувалося пізніше. А в момент проголошення цієї істини про це ще ніхто не знав і гадки не мав. Усі слухали Вчителя: *«Якщо тебе хто вдарить у твою праву щоку, підстав йому й другу»* (Матв. 5:39). Ці слова були як грім серед ясного неба. Ще ніхто так не навчав. Навіть найбільш підготовлений слухач не був готовим почути ці слова, не кажучи вже про те, щоб застосовувати їх у власному житті.

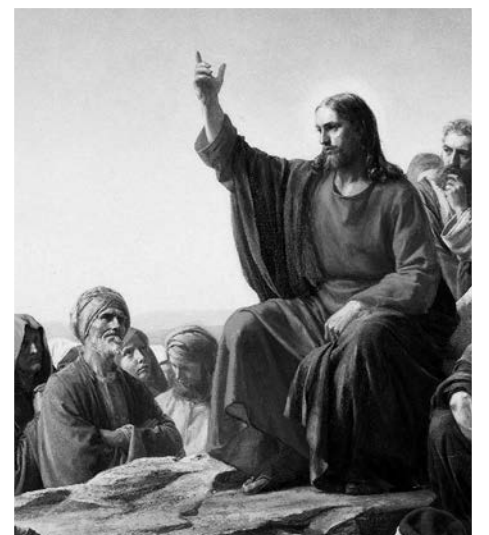
Зверніть увагу, шановні читачі, на деякі нюанси, які прояснюють це повеління Ісуса.

По-перше, при сильному емоційному збудженні людина діє скоріше інстинктивно, аніж продумано. Як колись, так і сьогодні, правші складали більшість. Вирішивши завдати своєму кривднику удару, людина зробить це правою рукою. І куди вона при цьому поцілить? У ліву щоку. Чому ж Ісус говорить про праву? Річ у тому, що правша може вдарити в праву щоку тільки тильним боком правої руки. Так били не для того, щоб звалити з ніг, а коли хотіли особливо зневажити й принизити опонента.

По-друге, у цьому випадку Ісус говорив про зневаження не так ображеного, щока котрого приймала удар, як того, хто завдавав цього удару. Пророк Ісаї, описуючи майбутні страждання Христа, писав від Його імені так: *«Підставив Я спину Свою тим, хто б'є, а щоки Свої – щипачам, обличчя Своє не сховав від ганьби й плювання. Але Господь Бог допоможе Мені, тому не соромлюся Я, тому Я зробив був обличчя Своє, немов кремінь, і знаю, що не буду застиджений Я. Близько Той, Хто Мене вправляв... Вони всі розпадуться, немов та одежа, – їх міль пожере!»* (Ісаї 50:6-9).

Зверніть увагу: сором не на Тому, Кого принижують, а на тих, хто принижує. Крім того, на боці Страдника – Бог, ось чому лице Жерти зберігає гідність і вона тримає його, «немов кремінь». Очевидно й те, що доля кривдників і кепкунів неприваблива: *«Вони всі розпадуться, немов та одежа, – їх міль пожере!»*. Отож взаємність у ненависті, насиллі та зневазі до добра не веде, а тільки подвоює зло, а тому має бути відкинута. Ось що означає «підставити другу щоку». Саме так учинив Ісус: коли *«Його лихословили, Він не лихословив; страждаючи, не погрожував, а передав Тому, Хто судить справедливо»* (1 Петра 2:23). Більше того, гідність людини, її моральне обличчя залежать не від того, як з нею поведуться, а від того, як поводитись вона.

По-третє, подумаймо про соціальні наслідки слів Ісуса. Християнський рух за днів Христа перебував на початковій стадії формування. Нових прихильників ставало дедалі більше. Прийняття нового вимагало відкинення старого, що рідко проходить безболісно та без крові. Нескладно уявити, як у домівках і сім'ях перших послідовників Ісуса зростало напруження, особливо в тих випадках, коли інші члени сім'ї не розділяли поглядів мандрівного Проповідника з Назарета. Відчуження між членами родини часто призводило до повного розриву сімейних зв'язків. Нерідко саме родичі «зрадника» віри ініціювали гоніння та переслідування тих, хто вніс розбрат і чвари в їхнє колись спокійне життя (див. Матв. 10:34-36; Івана 9:22). За свою прихильність до нового релігійного руху доводилося платити високу ціну – соціальне відчуження, розлука із власною сім'єю, втеча з рідної місцевості, печатка віровідступника та життя в соціальній ізоляції. Як мали відповісти на це учні Христа? Як ставитися до ворогів, якщо ними ставали найближчі люди?

ІРЖАВЕ ЗОЛОТО

Золото є чи не першим металом, який винайшли люди. Воно мало неабияку цінність, служило засобом розрахунків, згодом потрапило в число благородних металів. Як відомо, вироби із цього цінного металу не втрачають свого вигляду з часом, достатньо лише їх трохи відшліфувати. Минають десятиліття, вони передаються з покоління в покоління і стають родинними реліквіями, не втрачаючи своєї привабливості й цінності.

У природі золото не тьмяніє і не ржавіє. Тому дивними здаються слова апостола Якова: *«Тепер слухайте ви, багатії, плачте й ридайте над жаклими вашими злиднями, що надходять. Ваше багатство зотліло, а ваш одяг сточила міль. Ваше золото й срібло поржавіло, і їх іржа свідчитиме проти вас і з'їсть ваші тіла, як вогонь. Ви назбирали скарбів на останні дні. Ось затримана вами платня робітників, які жали на ваших нивах, вже волає, і зойки жінок досягли вух Господа Саваота. Ви розкошували на землі й насолоджувалися, наситили свої серця, [немов] на зачелення»* (Якова 5:1-5).

Чому ж він говорить про іржаве золото і що це могло б означати для нас? З контексту зрозуміло, що апостол застерігає несправедливе збагачення, життя винятково для власного задоволення та розкошування. І він називає це накопиченням на останні дні, адже все це багатство залишиться тут, на Землі, бо не може перетнути межу вічності. Думаю, що кожен розуміє розчарування людини, яка витратила багато коштів на придбання виробу із цінного металу, але з часом помітила, що він почав темніти, утрачати свою привабливість, окислюватися, а то й покриватися іржею. Саме тому в ювелірних крамницях покупці так прискпливо розглядають вироби із цінних металів, вдивляються в клеймо їхньої проби, щоб пересвідчитися в якості золота. І ось апостол Яків викриває самообман тих людей, які захопилися

набуттям багатства нечесним шляхом та для неправильних цілей, заявляючи, що згодом воно, як і підблене золото, приведе їх до глибокого розчарування, бо виявиться його справжня сутність. Тому, пишучи, що «золото поржавіло», апостол мав на увазі багатство фальшиве, несправжнє, короточасне, непевне, у якому розчаруються його власники, коли стануть перед лицем вічності та в порівнянні з її істинними цінностями побачать його дешевизну й незначущість.

Ісус Христос спонукав людей задуматися над справжніми цінностями та підштовхував до усвідомленого та правильного збагачення, навчаючи: *«Не збирайте собі скарбів на землі, де міль та іржа нищать і де злодії підкопують і крадуть; збирайте ж собі скарби на небі, де ані міль, ані іржа не нищать і де злодії не підкопують і не крадуть. Бо де ваш скарб, там буде й ваше серце»* (Матв. 6:19-21). У цих словах Він підкреслює нищівну дію іржі, яка з'їдає ті багатства, які просто приречені на зотління, на завершення свого існування, є тимчасовими та можуть використовуватися людьми лише для короточасного вжитку. Те, що справді є важливим у житті людини, знаходиться в її серці. І якщо матеріальні багатства стають найбільшою цінністю, то згодом іржа їхнього обману та фальші свідчитиме про тих, хто накопичував їх.

У Біблії віра християнина порівнюється із золотом, яке для покращення якості неодноразово переплавляється у вогні (див. 1 Пет. 1:6, 7). Так само і віра піддаватиметься випробуванню. Віруюча людина уподібнюється золотому посуду, який використовується для особливого, почесного вжитку. Якщо християнин щирий, справжній і його віра не є лицемірною,

формальною, то він, як справжнє золото, завжди вирізнятиметься своєю яскравістю, чіткістю та визначеністю принципів і поглядів. Така людина цінна в Божих очах, і Він закликає її до служіння. Проте така ідеальна картина не завжди реальна.

Бог колись до Свого народу, якого називав бунтівним і впертим, послав пророка Єзекиїля, аби показати, якими вони є в Його очах. Він застосовував образні порівняння, символи, приклади і притчі, аби домогтися від нього усвідомлено сприйняття дійсності. За допомогою одного з таких наочних уроків Єзекиїль повинен був показати народові його ж самого, як непривабливий котел, який повністю заіржавів. Бог промовляв до Свого посланця: *«Пристав ти котла, пристав та й налий води в нього. Повкладай його кусні до нього, усякий добрий кусок, стегно та лопатку, наповни кістками добірними. Візьми добірніше з отари, розклади під ним дрова, зварю його кусні, і щоб у ньому зварилися кістки його»* (Єзек. 24:3-5). Очевидно, це стосувалося тих випробувань, які він повинен був пережити в період вавилонського полону, перебуваючи у вигнанні.

Бог скеровує пророка до народу зі словами: *«Тому так Господь Бог промовляє: Горі місту цьому душоубному, котлові, що іржа його в ньому, і що його іржа не сходить із нього!.. Горі місту цьому душоубному, – збільшу огоньце й Я! Підклади дров, розпали цей огонь, довари м'ясо, і вилий розсіл, а кістки хай спалені будуть. І постав його порожнім на вугілля його, щоб він розігрівся, і щоб мідь його розпалася, і щоб розтопилася у ньому нечистість його, щоб іржа його зникла»* (Єзек. 24:6, 9-11). Іржавий котел показував справжнє становище Єрусалима, який завжди був духовним центром ізраїльського народу та часто уособлював цей народ. Адже *«вавилонський цар саме цього дня наступив на Єрусалим»* (Єзек. 24:2), коли Господь розмовляв із пророком.

Образ посуду, понищеного корозією, означав гріховне середовище та беззаконня, у якому «варився» народ, як у котлі.

Роблячи крок за кроком задля очищення народу від «іржі», Бог у глибокому занепокоєнні та з розчаруванням промовляє: *«Увесь труд надармо пішов, і не зійшла з нього його велика іржа, – в огонь його з його іржею! У твоїй нечистоті є розпуста. За те, що Я чистив тебе, але чистим не став ти, ти з своєї нечистоти вже не відчистишся, аж поки Я не заспокою Своєю лютістю на тобі. Я, Господь, це сказав, – і надійде воно! І зроблю, не звільню, і не змилюся, – за твоїми дорогами та за твоїми ділами засудять тебе, – це Господь Бог промовляє!»* (Єзек. 24:12-14).

Бог не поспішає виливати повну чашу Свого гніву та звершувати Свої суди, коли посуд, який повинен бути золотим, починає вкриватися іржею через формалізм, традиції, обряди, які згодом переростають у фальш і лицемірство. Як і в наведеному прикладі з історії ізраїльського народу, Він допускає труднощі й випробування,

«температура» яких може зростати через їхню нездатність випалити «іржу» беззаконня.

Ми живемо в той час та в такому середовищі, де більше підбленого і фальшивого, ніж справжнього, починаючи від продуктів харчування в магазинах і на ринку, медичних засобів в аптеках та закінчуючи самими людьми. Це є причиною сумніву і недовіри до всього й до всіх. Чому такою розповсюдженою є ця «іржа» (фальш)? Тому що це комусь вигідно. Вигідно когось ошукати, отримати більше грошей, розвинути бізнес, завоювати високе становище, прихильність потрібних людей і т. ін.

Ми знаходимося в атмосфері тотального поширення «іржі», яка з'їдає духовність і мораль суспільства. З наближенням Приходу Ісуса Христа, як про це писав апостол Павло, настануть часи тяжкі, бо будуть люди, які *«мають вигляд благочестя, але сили його відреклися»* (2 Тим. 3:5). Тобто підробка і фальш все більше охоплюватимуть також і найголовнішу – релігійну сторону життя людей. Іржа проникає все ширше і глибше, руйнуючи найцінніше – розум і свідомість людей. Аби не потрапити під її згубну дію, потрібно прислухатися до слів апостола Павла, який закликав очисувати себе, щоб стати посудом чистим, дорогим, золотим, придатним до почесного вжитку: *«У великому домі є не тільки золоті й срібні посудини, а й дерев'яні та глиняні; і одні для почесного вжитку, другі – для непочесного. Отже, якщо хто очистить себе від цього, то буде посудом для почесного вжитку – освячений, корисний для Володаря, готовий для кожного доброго діла»* (2 Тим. 2:20, 21).

Ігор Крошук

ГОРДОСТЬ

Напрасно ты спешишь уйти,
Сверкнув, как молния, глазами.
Напрасно гневными устами
Сжигаешь за собой мосты.

Умышленно ты сеешь зло,
Любовь безжалостно хоронишь.
Остановись, послушай, помнишь,
Как Бог учил творить добро?

Он говорил, скорбя душой:
«Держите чистыми сердца,
Чтоб не пророс в них корень злой,
Который осквернит уста».

И вместо радости и света
Ты будешь сеять тьму, мученье,
Господнее прочтется лето,
Не принеся тебе спасенья.

Зачем тебе ходить в пустыне
И пить гордыни жгучий яд?
Господь открыл тебе отныне
Благоуханья полный сад.

Войди в смиренни в него,
Омыв слезы греха слезами,
И миру покажи делами
Характер Бога твоего!

Лидия Давыдова

Відповідь одна: *«Любіть ваших ворогів... і моліться за тих, що... переслідують вас»* (Матв. 5:44). Одразу після заклику любити ворогів, зокрема й рідних, які відвернулися, Ісус пояснює, що є й інші родинні стосунки – з Отцем Небесним. Однак ніколи не припиняйте любити своїх близьких, говорить Господь, незалежно від того, чи поділяють вони ваші нові переконання чи ні. Любіть, адже тільки любов є найпереконливішим свідченням на користь нового вчення. *«Блаженні миротворці, бо вони синами Божими названі будуть»* (Матв. 5:9).

У Маніфесті ненасилля чітко сказано, що є дві родини – земна і Небесна. Шлях до Небесної лежить не через ненависть до «ворогів», а через незмінну любов до них, яка шукає миру і дарує його. Пам'ятаймо, що любов за спокою розбійника, а рідну душу – й поготив.

ВИСНОВКИ

Безумовно, сказане вище зовсім не означає, що система державного правосуддя має припинити своє існування, що відплата анульована Маніфестом ненасилля, що злодіїв, убивць, насильників і душоубців треба милувати, а не карати ізоляцією від їхніх майбутніх потенційних жертв. Зовсім не про це говорить Ісус у Маніфесті ненасилля. Апостол Павло чітко зрозумів моральний зміст слів Христа, розкривши його у своїй відомій поемі про любов, записаній у 1 Кор. 13. У ній він написав безсмертні слова: *«Любов... не задумує лихого... все переносить»* (1 Кор. 13:4, 5, 7). Любов і почуття відповідальності (як необхідна умова любові) – це найважливіші обов'язки людини перед іншими. Як правило, духовно й морально нікчемними люди стають у тих випадках, коли вже з перших днів життя їх обділяють любов'ю, коли дорослі

не виконують свого святого обов'язку перед дітьми – ЛЮБИТИ. Не вміє любити той, кого не любили. Такі люди часто намагаються помститися. Виростаючи, вони, мов раби, слідує за своїм інстинктом, який навчає їх, що цьому світу необхідно відплачувати тією ж монетою, якою платили їм: ненавистю за ненависть, черствістю за черствість, байдужістю за байдужість.

Що ж робити? Ось відповідь Учителя: *«Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!.. І навчиться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам»* (Матв. 11:28, 29).

Упокоримо себе й інших духом лагідності. Це і буде нашою другою шокою.

Підготував
Богдан Стасюк

УСВІДОМЛЕНИЙ КРОК

Більшість із нас укладає шлюб з любові, і з цієї ж причини пари, хоч і не всі, залишаються разом. Водночас було б помилкою вважати, що любов зумовлена фізичним потягом або біохімічними процесами. Це поняття значно глибше й складніше.

Той, хто любить, добровільно вирішує скерувати свої почуття на конкретну людину, хоч і не завжди фіксує, коли й у якій формі це сталося. Неможливо любити, не приймаючи рішення.

Деякі діють так, ніби любов раптово вдарила їх по голові – і вони несприятимі. Однак Біблія показує любов інакше.

Бог *«посилає дощ на праведних і на неправедних»* (Матв. 5:45), тому що любить усіх. Господь вирішив любити нас, керуючись не миттєвими емоціями, а Своїм незмінним рішенням.

Це приклад для нас. Приймаючи рішення любити, ми погоджуємося віддавати іншій людині найкраще, що в нас є, навіть у супереч особистим бажанням, прагненням, емоціям і почуттям, тому що справжня любов заснована на волі.

У сучасному світі ця істина, схоже, забута. Почуття посіли місце волі. Більшість вважає, що відчувати важливіше, ніж вирішувати. Тому навколо стільки невдач у любові: люди змінюють партнера за партнером, так і не знаходячи бажаного ідеалу.

Мені дуже подобається спілкуватися з людьми, які вже давно одружилися. Я завжди цікавлюся, як їм вдається зберігати стосунки так довго.

Їхні відповіді переважно однакові: «Якоюсь міто ми вирішили, що попри все залишимося разом і докладемо всіх зусиль, аби наш шлюб був щасливим».

Сьогодні багато хто створює сім'ю, розраховуючи в разі невдачі розірвати стосунки й шукати нові. Ось так просто, ніби йдеться про купівлю машини чи комп'ютера. Не підходить – поміняв.

Діючи в такий спосіб, люди позбавляють себе щастя знати, що любов – це рішення, яке потрібно приймати щодня.

Чи приймаєте ви щодня рішення любити? Що керує вашою любов'ю?

ЯК ПЕРЕВИХОВАТИ ДИТИНУ-ВИМАГАЧА

СПОСОБИ ПЕРЕВИХОВАННЯ

Психологи вважають, що почати виховувати дитину ніколи не пізно, хоч найкраще це робити, звичайно, у ранньому віці. Та навіть якщо перед вами вже сформована особистість підлітка, не слід опускати руки.

Насамперед дорослі повинні керуватися розумом, а не емоціями, і вміти відрізняти забаганки від реальних потреб.

1. Визнайте, що у вас росте дитина-вимагач. Не виправдовуйте її поведінку любов'ю бабусі та дідуся, щедрістю знайомих або втомою після насиченого шкільного дня. Можна, звичайно, іноді дарувати подарунки без приводу, але якщо дитина постійно приходить з гостей із презентом, час бити на сполох.

2. Завжди вислуховуйте прохання дитини й реагуйте на них: не можна залишати їх без уваги, але вчіть дитину мотивувати свої бажання. Якщо мотивація непереконлива, наприклад, наявність такої речі в когось зі знайомих або просте «хочу», то не потурайте їй, але при цьому поясніть свою позицію. Навіть у разі відмови дитина має відчувати, що про неї дбають і розуміють її бажання.

3. Навчайте дітей не заздрити матеріальним статкам інших, а визнавати важливіші цінності, такі як сім'я, здоров'я, дружба. Допомогайте правильно складати плани на майбутнє, ставити цілі й досягати їх.

4. Тримайте дитину в курсі своїх доходів і витрат. Сплануйте разом з нею основні покупки, звертаючи увагу на предмети першої необхідності. Відкладіть гроші на розвагу, надавши їй вибір: іграшка, кіно чи відвідування басейну. Дитина повинна розуміти, що все відразу отримати неможливо.

5. Перетворюйте похід до магазину на захопливий квест. Давайте дитині завдання знайти щось конкретне або вибрати на свій смак йогурт для вечері.

6. Забороняйте дитині приймати подарунки без приводу. Зупиняйте будь-яке випрошування.

Культура бажань дитини можна й потрібно виховувати. При цьому важливо, щоб вона вміла враховувати інтереси інших. Мама обов'язково виконає її прохання, але після того як...

Навчайте дитину поважати інших.

Світлана Садова

Умоєї колеги донька-третьокласниця, звуть її Оленка. Кілька разів на тиждень вона буває в мамі на роботі. У цьому немає нічого поганого. Однак весь цей час усі бачать, як дівчинка вимагає в мамі всілякі покупки: від цукерок до ляльки. Як би не поводитися жінка, намагаючись бути непохитною, робочий день завжди завершується бажаною для дитини покупкою.

Коли я спробувала втрутитися в процес виховання, моя молода колега з усмішкою розповіла, що всі родичі пов'язують появу Оленки в їхній родині з витратами. Від гостей вона може прийти з плюшевим ведмедиком, морозивом, тортом і навіть велосипедом. Якщо купити щось немає змоги, то дівчинці віддають намиста, сережки, книжки й навіть диванні подушки.

Найстрашніше, що мама вважає це проявом любові до дівчинки: «Ніхто не може відпустити її з порожніми руками». А ось я вбачаю в цьому вмилу поведінку дитини – вимагати.

ДИТИНА-ВИМАГАЧ

Ми бачимо, як діти випрошують у батьків бажане в магазинах, на вулицях, у парках відпочинку, іноді влаштовуючи справжні істерики. І найчастіше такі істерики завершуються задоволенням дитячого прохання або альтернативною покупкою. В останньому випадку дорослим здається, що вони не піддалися дитині.

Деякі діти приходять у гості з упевненістю, що їм повинні щось подарувати. Зовсім неважливо, що саме, головне – щось: гумку, резинку для волосся, книжку тощо. Головне – не піти з порожніми руками. Відвідування родичів ускладнює ситуацію. Хоч самі рідні вже готові до такого стану справ.

ЧОМУ ДІТИ ВИМАГАЮТЬ?

Більшість погодиться, що діти просять щось не тому, що їм це потрібно: для них важливо, щоб їхнє прохання задовольнили. Інакше кажучи, це своєрідна перевірка батьків на те, наскільки вони підкоряються дітям. Вартість прохання означає ступінь цього підкорення. Якщо при цьому батьки не потурають примхам відразу, то в хід ідуть різні методи: умовляння, образи, сльози, скандали, істерики.

Оленка, героїня нашої історії, виробила цілу стратегію вимагання. Спочатку вона нашіптувала на вухо мамі прохання, потім з'являлися перші прояви нервозності, прохання ставали гучнішими й наполегливішими, що нерідко заважало навколишнім.

Умовляння й погрози покарати на Оленку не діють, тож мамі простіше купити доньці бажане. У такому разі тиша до кінця робочого дня гарантована.

Якщо ж мама відмовляє дівчинці, то надвечір неминучі сльози й образи. Коли всі йдуть з роботи додому, молода мама вмовляє, погрожує, обіцяє, аби тільки дівчинка пішла на зупинку. Часто з'ясовується, що вони через це

запізнилися на автобус і були змушені йти пішки чи викликати таксі.

Цікавим є той факт, що витрати на таксі або довгу складну дорогу дівчинка коментує просто: «Купила б відразу те, що я просила, і не довелося б...».

Я не випадково докладно зупинилася на прикладі Оленки: у ній багато хто впізнає поведінку своїх дітей. Ось тільки те, що відмова дитині тягне за собою проблеми, розуміють не всі. Однією з причин такої поведінки дітей є нестача батьківської уваги. Діти поводяться погано часто тому, що ми їх не слухаємо. Серед інших причин – банальна невихованість і егоїзм.

ЧОМУ ДОРΟΣЛІ «ОБДАРОВУЮТЬ» ДІТЕЙ?

Не тільки батьки стають жертвами дитячих вимагань. Така поведінка притаманна більшості дорослих, з якими дитина має справу: родичам, сусідам, батькам однокласників і друзів, приятелям батьків.

Здавалося б, усе просто: дорослим не слід потурати дітям, вони повинні виробити чітку позицію поведінки. Та насправді дорослі щедро обдаровують або піддаються вмовлянням дітей з різних причин:

- Страх виглядати жадібними. Дорослим неприємно, що про них подумують, ніби родичі пошкодували для дитини грошей на цукерки або не віддали якогось предмета, який їм не потрібний.

- Етикет. Діти можуть поводитися дуже артистично, розповідаючи про те, як вони мріяли про якусь річ, або скаржачись, що ніколи не пробували якогось смаколика. Дорослі просто не можуть відмовити дитині.

- Простіше погодитися на вмовляння дітей, ніж відмовити. Дорослі не готові до складних пояснень і розмов. Їм просто не хочеться обтяжувати себе, адже це не їхня дитина.

- Слабкий характер. Дорослі часто не вступають у словесну боротьбу з досить сильною та впертою дитячою особистістю, бо не зможуть їй протистояти.

Виникає ситуація, коли дорослим простіше потурати примхам дитини, ніж вибудовувати складну систему відмови з виховною метою. При цьому кожен з тих, хто зважився на відмову, ризикує стати «поганим» в очах дитини та її батьків. Чесно кажучи, більшості з нас байдуже до виховання чужої дитини. Невдячна це справа, нехай батьки про це думають.

І це правда, саме батькам слід замислитися над тим, що в родині росте дитина-вимагач.

НАВІЩО ПРОРОЩУВАТИ НАСІННЯ?

«Знову й знову запевняю вас: якщо зерно пшениці, впавши на землю, не вмере, воно залишиться одне. Якщо ж умре, – принесе великий урожай» (Івана 12:24).

Покладімо на долоню дозріле сухе пшеничне зернятко й уважно розгляньмо його. Зовні зерно вкрите оболонкою, що складається переважно з клітковини, усередині якої концентруються вітаміни групи В. Внутрішня його частина складається з клітин, заповнених значною кількістю крохмалю, які називають ендоспермом. На одному кінці насіння ми помітимо невелике заглиблення, або зародок. Саме з цього місця починається процес проростання зерна, воно містить багато білків, жирів, вітамінів (особливо Е), макро- та мікроелементів. А тепер покладімо сухе зернятко в воду і подивімося, що ж відбуватиметься з ним через деякий час.

Занурене у воду насіння одразу починає оживати і вбирати вологу через вузький канал (мікропіле), а потім, трохи розбухнувши, поглинає воду всією своєю оболонкою. Завдяки підвищенню вологості зерна швидко запускається синтез ферментів, які розщеплюють складні поживні речовини на прості. Уже через 24 години крохмаль розпадається на прості цукри, потім білки на

пептиди й амінокислоти, а згодом (на третю добу) розщеплюються жири на жирні кислоти. Через добу з'являється маленький паросток, а на 2-3 день – тоненькі корінці. Усі ці процеси вимагають певних речовин, які називаються антиоксидантами.

У процесі росту насіння кількість утворених вітамінів-антиоксидантів починає різко зростати. При пророщуванні зерен пшениці вміст вітаміну С порівняно із сухим насінням на другу добу збільшується в шість разів, у житі та соняшнику – утричі, у сочевиці – майже в 20 разів. Загальна кількість антиоксидантів, серед яких не тільки вітаміни А, С і Е, а й тисячі біофлавоноїдів, збільшується на другу добу в пшениці майже втричі, у житі – у чотири рази, у гречці – удвічі, у гарбузі голонасінному – удвічі, у насінні льону – у чотири рази. У процесі проростання насіння інтенсивно синтезуються рибофлавін, фолієва кислота, піридоксин і тіамін. Значна кількість вітамінів додає особливої цінності вживанню проростків у зимово-весняний період, коли вміст корисних речовин навіть у свіжих продуктах, що зберігаються з осені, помітно знижується.

Проросле насіння – це не тільки унікальний продукт, що містить концентрат вітамінів і антиоксидантів, а й значна кількість активних ферментів. Учені довели, що інтенсивність роботи ферментів досягає максимуму на 3-4 добу від початку пророщування, а через п'ять діб їхній вміст помітно знижується. Тому вживати пророслі зерна найкорисніше перші п'ять днів. У проростках деяких культур кількість ферментів збільшується порівняно з непророслим насінням у 43 рази, а іноді й більше. Ці властивості проростків роблять їх корисним продуктом, особливо в харчуванні хворих людей і людей літнього віку, чия ферментна система організму істотно ослаблена. Вживаючи свіжі овочі та фрукти, ми отримуємо важливі ферменти, що покращують перетравлення цих продуктів. Подібний вплив мають ферменти, які містяться в різноманітному пророслому насінні.

Регулярне вживання проростків стимулює обмін речовин і кровотворення, підвищує імунітет, поповнює організм вітамінами та мінералами, сприяє ефективному травленню, підвищує потенцію, зміцнює зуби, нігті та волосся. Для матері-годувальниці – це хороша дієтична добавка, яка відновлює значні втрати вітамінів, макро- і мікроелементів. Проростки рекомендують людям, які переживають хронічний стрес або депресію, приймають ліки, і спортсменам.

Коли зерно починає проростати, воно наче вмирає, але завдяки цьому проросле насіння стає ціннішим і

незабаром, дозріваючи в колос, приносить багато плодів. Так і Христос помер на хресті заради нашого спасіння, щоб ми могли бути разом із Ним у вічності. Задумаймося над цією дивовижною істиною і живімо за прикладом нашого Господа, не тільки для себе, але й для інших.

МЕТОДИКА ПРОРОЩУВАННЯ НАСІННЯ

«Сама по собі земля родить: спершу стебло, потім колос, а тоді – повно пшениці в колосі» (Марка 4:28).

Для пророщування слід купувати насіння високої якості. Воно не повинно бути протравленим і пошкодженим комірними шкідниками. Спочатку насіння слід перебрати. Розклавши його на столі, відбирають половинки зерен, зерна з виїденим зародком і потемніле. Потім зерна замочують у воді, при цьому лушпиння, сміття і сухе насіння спливає на поверхню. Під час збирання врожаю і зберігання насіння забруднюється багатьма мікроорганізмами та грибками, при проростанні зерно може псуватися і покриватися цвіллю. Тому після промивання водою його дезінфікують, обробляючи розчином марганцівки.

Для приготування розчину беруть кілька кристаликів марганцівки і кидають у кип'ячену воду, ретельно перемішують до отримання розчину блідо-рожевого кольору. У банку поміщують необхідну кількість насіння, заливають отриманим розчином перманганату калію і залишають на 3-5 хвилин. Потім розчин марганцівки проціджують через марлю і тричі промивають насіння чистою водою. Після останнього промивання насіння заливають водою і ставлять у будь-яке місце, але не на прямому сонячному світлі. Подбайте, щоб вода для промивання і замочування насіння була чистою і хорошої якості. Через 10-12 годин, коли зерна добре набухнуть, воду потрібно злити і промити насіння 2-3 рази чистою водою. Потім зерна викладають для пророщування.

Перший спосіб. Зливши повністю воду після останнього промивання, розподіліть зерна всередині банки так, щоб основна маса була на дні. Кількість насіння в посудині не повинно перевищувати 1/4-1/5 від об'єму. Верхню частину банки обмотайте марлею і покладіть її на бік у тепле місце, зануривши кінчик марлі в ємність з водою, щоб вона завжди залишалася вологою. Протягом перших 12-24 годин, коли насіння проростатиме, його рекомендують двічі промити чистою водою або слабким розчином марганцівки. Безпосередньо перед вживанням насіння також промивають чистою водою.

Другий спосіб. Набухле після замочування насіння викладають на тацю або тарілку, прикривши зверху вологою

марлею або вологим фланелевим рушником, і кладуть у тепле місце для проростання на 12-24 години. Протягом цього часу зерно промивають 2-3 рази водою і зволожують зверху тканину, яка прикриває його.

Для отримання проростків льону після дезінфекції розподіліть насіння між двома шарами вологої тканини, періодично змочуючи його. Насіння проросте на 2-3 день.

Коли проростки вже готові до вживання, зберігайте їх у холодильнику в банці при температурі 5-7 °С. Закривайте банку не пластмасовою кришкою, а скляною, щоб проростки дихали. Зберігати їх таким чином можна 3-5 днів, при цьому навіть у холодильнику вони ростимуть, покращуючи свої якості. За цей час у насінні і далі відбуватиметься активний синтез ферментів, розкладання складних поживних речовин на простіші і збільшення кількості антиоксидантів. Щоранку всю порцію пророслого насіння промивайте водою, після чого можете його вживати.

Рекомендована мінімальна кількість пророщеного насіння для дорослої людини становить 20 г на день (1 ст. ложка), для дитини від 8 до 14 років – 10 г на день (1 десертна ложка), від 5 до 8 років – 5 г на день (1 ч. ложка). Дітям порції збільшувати не слід, а дорослим поступово можна довести до 70 г. Уживати проростки можна щодня або періодично протягом 2-3 місяців. Пророслі зерна можна з'їдати цілими з холодною їжею: салатом, вінегретом та ін. При додаванні їх до гарячих страв цінність проростків помітно знижується. Можна приготувати смачний і корисний коктейль із пророслих зерен, збивши їх у блендері із соєвим молоком і бананом. Існує багато рецептів для приготування страв з пророслого насіння, використовуйте його і не сумнівайтеся, що це принесе вам користь.

Олексій Хацинський

РАДІО,
ЯКЕ
ДАРУЄ
НАДІЮ...

ДЕ СЛУХАТИ?

- В Інтернеті 24/7
radio.hope.ua
- Через додатки
для Android та iOS
- На SoundCloud
- В офлайн-режимі
через подкасти

Завжди на зв'язку
0 800 30 20 20

radio.hope.ua

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорошко

Коректори
Ганна Борисовська
Людмила Шаповал

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 12.03.2018 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 467-50-72

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, то можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку:
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Свідцтво
про державну реєстрацію
Серія KB №8176 от 03.12.2003

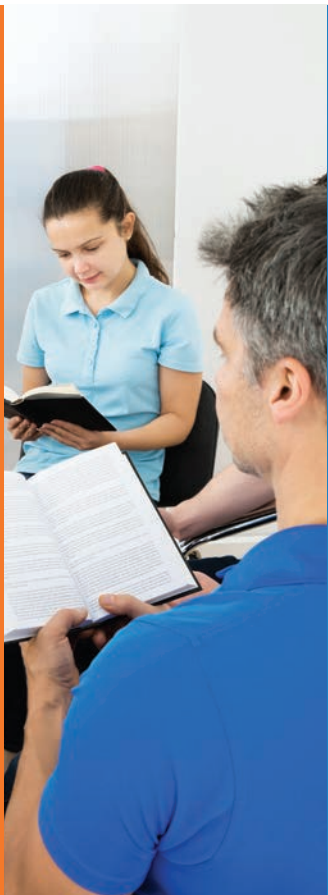
НАША АДРЕСА

ВИВЧАЙМО
БІБЛІЮ
РАЗОМ!

Замовляй
безплатний
курс для себе
і своєї сім'ї

0 800 30 20 20
(*безплатно
з мобільних
та стаціонарних
телефонів України)

БІБЛІЙНІ УРОКИ

- «Вірую» (укр./рос.)
- «Нове життя» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)
- «Притчи Равби Іисуса» (рос.)
- «Еммануїл» (рос.)
- «Таємниці пророка Даниїла» (укр./рос.)
- «Discover» (рос.)

УРОКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

- «Дивовижні пригоди» (укр.)
- «Твоя подорож» (укр.)

УРОКИ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ ТА МОЛОДІ

- «Формула життя» (рос.)
- «10 вопросов к Богу» (рос.)

УРОКИ З ПСИХОЛОГІЇ СІМЕЙНИХ СТОСУНКІВ

- «Когда любовь
возвращается домой» (рос.)

НАЖИВО

ПОМОЛІТЬСЯ
ЗА МЕНЕ

З ГАННОЮ ШУБЕРТ ТА ВОЛОДИМИРОМ БОРОВИМ

телефонуйте безкоштовно по Україні

0 800 30 20 20

дивіться

В кабельних мережах, на супутнику ASTRA 4A
5° в.д. 12 284 М. SR 27 500, FEC 3/4

шукайте

в Інтернеті
HOPE.UA

ЩОВІВТОРКА
19:30